

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

6/2018 / ročník XXVIII / 29 Kč

Mons. Josef Socha – 75

Jsem připravený na všechno

10 Svátek Božího těla

17 Kardinál Beran a Myštěves

14 Pět let papeže Františka

20 Každý příběh je příběhem lásky

Mariánská pouť rodin a mládeže 2018

Chlumeck, Luže 19. srpna 2018

Program:	8:00	Mše svatá (P. Petr Havlíček, SJ)
	9:30	Mše svatá (P. Prokop Brož)
	10:45	duchovní slovo k pouti (P. Prokop Brož)
	10:50	modlitba desátku růžence
	11:00	Mše svatá (Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký)
	13:30	koncert
	14:30	svědectví Pavla Fišera a jeho rodiny
	15:00	svátostné požehnání

V době koncertu a svědectví zajištěn program pro děti v poutním areálu. Po celý den bude příležitost ke svátosti smíření a k dispozici bude P. Jiří Křemeček SDB k rozhovoru s manželi. Od 12:30 do 13:30 bude zajištěný v mateřském centru program pro děti. Občerstvení je možné v blízkých restauracích nebo z vlastních zásob.

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Josef Socha: Modlil jsem se, abych měl rád lidi
- 10 **tradice**
Svátek Božího těla
- 14 **jak to vidím já**
Jorge Mario Bergoglio pět let papežem Františkem
- 16 **svědectví**
Babička s Pánem Bohem
- 17 **historie**
Myštěves, kardinál Beran a ti druzí
- 20 **hospicové hnutí**
Každý příběh je příběhem lásky
- 23 Domácí hospicová péče
- 23 **církev v číslech**
Církevní sňatky
- 24 **péče o nemocné**
Kurz pro dobrovolníky
- 26 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává: Biskupství královéhradecké, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce: Tiskové oddělení, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 422, e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o., Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s., Hradec Králové, č. ú. 1016004393 /5500, variabilní symbol 551, specifický symbol je evidenční číslo čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Jaro přechází v léto – milost v plody

Jaro už ukázalo svou plnou sílu a plynule, s občasnými teplotními skoky do výšky, přechází v léto. Protože příroda je dílem Stvořitele a tedy i otevřenou učebnicí o Bohu, může nám mnohé napovědět. Opět jsme měli tu milost prožít Slavnost Zmrtvýchvstání, padesát dní trvající období radosti, díkyvdání a nového života, završenou Slavností Ducha Svatého, Dárce všech dobrých darů. Všimněme si, že doba velikonoční je o 10 dní delší, než doba postní, naše radost a díkyvdání má tedy být ještě intenzivnější, než doba přípravy.

Ale umíme to, radovat se? Stále se to můžeme a máme učit. Vždy se můžeme z něčeho a na něco těšit. Dívejme se na děti, jak to dokážou spontánně a pravdivě vyjádřit.

Myslím, že každý z nás se těší na teplé letní dny plné slunce a samozřejmě také na dobu prázdnin a dovolených. Ne náhodou toto období začíná Slavností slovanských věro-zvěstí Cyrila a Metoděje. Je to pozvání, abychom svou víru prohloubili, radovali se z daru víry a znovu se zamysleli nad tím, jak se víra v mém životě konkrétně projevuje.

Snad se shodneme na tom, že právě doba dovolených může být oním lakmusovým papírkem o stavu, životnosti a spontánnosti našeho života z víry. Je to doba a příležitost, aby všechny milosti, které jsme mohli o Velikonocích a Svatodušních svátcích přijmout, se nyní proměnily v plody a konkrétní skutky a gesta naplněná láskou, empatií a odhodláním. Jak je toto svědectví důležité pro nás osobně, ale zvláště pro naše děti, které tak mohou s námi prožívat a rozvíjet svou víru i mimo zdi kostela, uprostřed her a společných chvil, snad není třeba dál rozvádět...

Kéž tedy dny odpočinku jsou pro nás možností jak ochutnávat a dávat ochutnávat z plodů života z víry.

Modlil jsem se, abych měl rád lidi

75. narozeniny oslaví koncem června **Mons. Josef Socha**, dlouholetý generální vikář Královéhradecké diecéze. Absolvoval kroměřížskou konzervatoř, Boží vůle ale byla jiná. Jeho další cesta vedla na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. V roce 1973 ho kardinál František Tomášek vysvětil na kněze. A tak je tady i druhé výročí – 45 let kněžského života.

77 Společně s oslavencem jsem se pro to vydala do minulosti. Do času dětství a mládí, na místa kněžského působení. Naše první cesta vedla tam, kde Josef Socha spatřil světlo světa. Do Předhradí u Skutče. Jeho rodný dům je tam schoulený pod kopcem jako dítě v mamčině náručí.

Podkopčí, tam jsem se narodil. Náš dům je jediný v Rychmburku, jak jsme říkali, který je za vodou. K nám, jak vidíte, se jde přes mostek. Jako malý jsem z něj několikrát spadl do řeky. Matně se na to pamatuju. První opravdu vědomá vzpomínka je na 30. červen 1946, kdy tady měl bratr mého tatínka kněžskou primici. (*P. František Socha, SDB, sloužil Bohu v rodném Předhradí tři čtvrtiny života.*). To jsem nemohl tušit, že za 27 let, na den přesně, budu mít v našem kostele primici já. Byli jsme čtyři sourozenci. Po mně přišla o tři roky mladší sestra Marie, bratr František 1948 a nejmladší Jan 1956. Mimochoodem, je kostelníkem ve svatovítské katedrále na Pražském hradě. Tatínek byl domácí dělník, švec. Maminka byla nejprve doma, potom pracovala na poli. Rodiče se měli co ohánět, ale v ničem jsme nestrádali, všechno jsme měli. Hlavně jejich lásku a přízeň. Taky odpovědnost za dar života a život každého z nás. Každé dítě je jiné, má jinou perspektivu. Do života každého člověka vstupuje také Bůh a má s ním své plány, to všechno musí rodiče vnímat.

77 Ještě než vejdemo do domu, mjíjme dřevěný špalek, ve kterém je zaražená

kovová babka. Tatínek Josefa Sochy na ní do poslední chvíle naklepával kosu. Uměl to prý jako málokdo. On je to docela kumšt. Ale to už nás ovane příjemný chlad síně. Procházíme kuchyní.

77 Do života každého člověka vstupuje také Bůh a má s ním své plány, to všechno musí rodiče vnímat.

My jsme měli jednu místnost a dědeček s babičkou druhou. Tady jsem se narodil. V pondělí 28. června 1943 ve 4 hodiny ráno. Asi jsem plakal. Maminka často vzpomínala, že jsem do dvou let pořád řval. Jak se nehýbal kočárek, tak jsem brečel, brečel a brečel. Pod oknem měl tatínek ševcovský verpánek. Tady stával stůl s lavicí, tady postel rodičů, oتمان, kamna. Pro dnešního člověka nepředstavitelné, všichni a všechno v jedné místnosti. Ale já na to vděčně vzpomínám. Protože domov vytvářejí lidé. To jsme vnímali. Možná nevědomky, ale vpisovalo se to do našich srdcí. I to patří k rodičovské lásce a ke štěstí dětí.

77 Naše další kroky vedou do kostela Panny Marie Sedmibolestné v Předhradí. Pod klenbou jednolodního kostela z roku 1753 Josef Socha vyrostl.

Kostel byl hned po domově pilířem života naší rodiny, ale i celé obce. Tady se

prožívá radost, bolest, svatba, narození dítěte i pohřeb, všechno. Také vzepětí člověka k Pánu Bohu. To byl pro mě významný moment. Už jen ta krása barokního kostela. Obrazy, varhany, lidový zpěv. Zvláštní atmosféra bohoslužby se vším, co k ní patří, to se intenzivně zapisuje do srdce člověka. A samozřejmě liturgie. Bohoslužba, která uvádí člověka do rytmu života – advent, Vánoce, půst, všechny ty svátky. Tady u té křtitelnice jsem byl pokřtěn, i pro to je ten kostel pro mě tak důležitý. 4. července 1943. Tím začal můj život s Pánem Bohem, proto se tady vždycky zastavím. A potom varhany. Barokní varhany, které mají také svou historii. Já jsem u nich vyrůstal. Tam se formovalo moje muzikantství. Hudební harmonii a představitost, ty jsem získal právě tady. Později na konzervatoři mně to nedělalo problémy, protože jsem dobře slyšel a dobře jsem intonoval. Samozřejmě první svatě přijímání rovněž v tomto kostele. Prý jsem dostal čtyřicetku horečku v ten den. Rodiče ale věděli, že nejsem nemocný, že to jen tak intenzivně prožívám. Tak jsem k tomu přijímání šel, ale všechno vidím v takovém „přítímí“. A potom to moje ministrování. Ministrant nejen pomáhá panu faráři u oltáře. Je také svědkem všech těch událostí, o kterých jsem hovořil – vnímá malé děťátko, jak se vrtí v peřince. Vidí radost dvou lidí, kteří přijímají svátost manželství. Nebo jsme chodili s panem farářem, to bylo tehdy běžné, na pohřeb. Přišli jsme do domu, tam byl ještě nebožtík v otevřené rakvi. Viděli jsme jako ministranti i smrt. To, myslím, bylo velmi důležité, že jsme

od dětství vrůstali do integrity života se vším, co k tomu patří. Kostel byl pro mě zásadní při formaci života. Tady jsem prožil mnoho hezkých chvil. Na varhany jsem hrál už od třinácti let. Když to bylo možné, každou neděli. Samozřejmě vždycky potom, když jsem přijel domů ze studií, první cesta vedla k tomu královskému nástroji. Nebyl jsem nějaký zdatný varhaník, ale pro chrámové potřeby to stačilo. A já jsem tím získával.

Než se vydáme ke starobylému Rychmburku, vyjme Josef Socha z pouzdra poněkud skladnější nástroj, než jsou varhany. Housle ho také provázejí životem. Bere je do ruky a s omluvou, že už dlouho necvičil, hraje. V duchu se snažím představit si malého Pepču, jak mu prý v dětství říkali, v ministrantské rochetce.

Rychmburk je hrad z přelomu 13. a 14. století. Když jsem byl chlapec, byl v něm už Domov důchodců, řeholní sestry. Chodil jsem tam hrát do kapličky sv. Kříže. Další důležitá formační kapitola mého života. Dobrý jezuitský kněz, od kterého jsem mnoho získal. Vzdělaný, ze Slovenska, uměl dobře maďarsky. A také jsem měl možnost podívat se do tváře starým lidem. Trpícím, mnohdy bezmocným, dožívajícím. To člověka formuje velmi intenzivně. Na dohled je škola, kde jsem rozum bral. Nese jméno básníka Adolfa Heyduka, rodáka z Rychmburku. Byla to pětitřídka, nastoupil

jsem do ní v září 1949. Ten první rok se mi trochu vytráčí. Víím jen, že jsem seděl v první lavici. S učením jsem neměl problémy, vždycky samé jedničky. Potom měšťanka ve Skutči, tam už jsem nějakou dvojku měl. Nechtěl jsem být ševcem jako tatínek. Rodiče našťástí velmi záhy, snad po roce studia na jedenáctiletce ve Skutči, poznali, že nejsem spokojený. Pořád jsem pošilhával po muzice. Na housle jsem začal hrát už v devíti letech, docela mi to šlo, toužil jsem být muzikantem. Nakonec jsem díky nim vystudoval obor housle na kroměřížské konzervatoři a působil tři roky v Moravské filharmonii Olomouc. Byl to začátek mé cesty životem, důležitý i pro kněžství, které teď prožívám. Tatínek na housle taky trochu uměl, hrávali jsme spolu dueta. Vnímám to jako schopnosti, které člověk dostává od Pána Boha. Šťastí bylo, že moji rodiče to rozpoznali. Jsem jim za to vděčný.

Pán Bůh někdy dá dary pro to, aby je člověk obětoval.

Opouštíme kraj, kde Vysočina nabírá dech. Je před námi 70 km vzdálená Kutná Hora. Středočeský kraj, a přesto Královéhradecká diecéze. Jsme očekávání v bývalé latinské škole, která od roku 1666 slouží jako sídlo arciděkanství. Město se slavnou historií má Josef Socha hluboko v srdci.

Kutná Hora je moje první místo, kaplanské místo. Na to se vzpomíná velmi vděčně. Bylo povzbuzující, když jsem do té krásy přišel. Kostel sv. Jakuba, chrám sv. Barbory, kostel Matky Boží Na Náměti. Viděl jsem, co mě obklopuje a doslova objímá. Ale také mě to vedlo k velké odpovědnosti. Aby člověk svou přítomností tu krásu neznesvětil. Tady jsem začal naplňovat to, pro co jsem se rozhodl poté, co jsem opustil dráhu profesionálního muzikanta. Pán Bůh někdy dá dary pro to, aby je člověk obětoval. Měl jsem hudbu rád, patřila k mému životu, ale byl jsem přesazený do světa ještě krásnějšího. Upřímně – naplňuje mě to víc, než svět kumštu, i když jsem na něj nezanevřel. Kutná Hora byla pro mě inspirující. Měl jsem dobrého šéfa, pana vikáře Viléma Müllera. Byl jednou z mých opor. Otcovsky mě uváděl do kněžského života. Jako muzikant jsem mnohé věci neznal. Historii, vztah k ekonomickému a hospodářskému věcem, opravy kostelů. Do toho všeho mě pan vikář velmi mile zasvěcoval.

Ukážu vám, kde jsem tady bydlel. Půjdeme po schodech nahoru. Tady je můj pokojík. Postel, na které jsem spal. Tady jsem měl kamna. A z toho okna krásný pohled na sv. Barboru. Vzpomínám na jedno ráno. Chodíval jsem brzy k sestrám, asi v pět hodin. Letní ráno, tak červen. Vstal jsem, otevřel okno a uviděl, jak sluníčko osvětluje slavný chrám. Tak velebně, až neuvěřitelně, těžko vypovědět. Zůstal jsem chvíli stát, snad dvě

Kněžské svěcení 23. 6. 1973, Katedrála sv. Víta, světitel kardinál František Tomášek

Nácvik na vánoční večírek v kněžském semináři v Litoměřicích, rok 1971

Udílání svátosti křtu v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě u Kutné Hory

Gratulace od tehdejšího biskupa Dominika Duky a arcibiskupa Karla Otčenáška k 60. narozeninám, biskupská rezidence

tři minuty, pak to zmizelo. To byl první hluboký zážitek tady, na který rád vzpomínám. A druhý je zimní. Byl jsem tady první Vánoce. Pan vikář chtěl, abych měl Půlnoční. To je vždycky velký zážitek, plný kostel. Musel jsem se na to hodně připravovat, měl jsem trému, ale to je zodpovědnost. Tady je tradice, že se o půl dvanácté čtvrt hodiny zvoní u sv. Barbory. Jak vidíte tu věž v jezuitské koleji, tam jsou tři zvony. Zvonival na nich pan biskup Kajnek, když tady byl ministrantem. Poslouchal jsem ty zvony, i přes obavy, jak sváteční mši zvládnu. Opravdu velebná chvíle. Zase tady u toho okna. I slzy mně vyhrkly z očí. První Vánoce bez rodičů, ale byl jsem šťastný, radostný, kněžský a těšil jsem se na Půlnoční. Druhý silný kutnohorský zážitek, niterný. Také on mi zůstal jako milý průvodce životem.

77 Severozápadně od Kutné Hory, ale už v okrese Kolín, leží obec Grunta. Klíčové místo kněžských začátků Josefa Sochy.

Chrám Nanebevzetí Panny Marie. Můj první kostel, který jsem měl samostatně, když jsem byl kaplanem v Kutné Hoře. Velkolepý, dvouvěžový, třílodní. Představoval jsem si, když mně řekli, že budu farářem v Gruntě, že to bude vesnický kostelík, větší kaple. Ale když jsem vyjel z těch zatáček od Kutné Hory, podlomila se mi kolena. Kostel vysvětil v květnu 1914 královéhradecký biskup Josef Dobra. Stavitelem byl Jan Sklenář z Kolína.

Mezi jeho dělníky byl Antonín Zápotocký. Občas jim prý zahrál na harmoniku, říkal mně syn stavitele Sklenáře. Pamatoval si, že tady budoucího prezidenta jako kameňáka zažil. Významným světským patronem kostela byl slavný houslový virtuos Jan Kubelík. Nebylo jednoduché, když jsem přijal tu zodpovědnost. Byla to doba církevních tajemníků, kdy jsme byli pod státním dohledem, mnohé jsme nemohli. Asi po týdně si mě zavolał církevní tajemník do Kolína: „*Pane faráři, kostel se bortí. Je to nebezpečné, jste povinen to opravit.*“ Přišel jsem domů a zjistil, že mám na účtu tři tisíce korun. Opravte kostel za tak málo peněz! Tak jsem jezdil s prosíkem po klášterech, po sestřích. Uvidíte, až přijdeme dovnitř, co se podařilo. Že se chrámu prodloužila životnost tak, že se tady mohly konat bohoslužby a konají se doposud.

77 Vzpomínám si živě, jak jsem tady klečel v té zadní lavici a modlil se, abych ty lidi měl rád.

77 To se píše který rok, kam až jsme se vrátili?

Do roku 1973, tehdy mi bylo 30 let, první rok po mém svěcení. Cesta sem byla milá procházka. Přeríkával jsem si kázání, v zimě prošlapoval cestu. Když jsem přišel, musel jsem kostel otevřít, vyběhnout

na zvonici, zazvonit. Postupně jsem navazoval kontakty s lidmi a srostl s tím místem. Nakonec, viděla jste sama. I po těch letech jsme si vzali klíč od rodiny, která se tady o kostel stará.

77 Vstoupili jsme do kostela Nanebevzetí Panny Marie v Gruntě. Nádhera. Zdráhám se uvěřit vlastním očím. Velkolepá pseudogotická stavba, kterou by v obci s necelou stovkou obyvatel čekal málokdo.

Říkalo se, že je to nejhezčí kostel na vesnici v Čechách. A postavili si ho místní. Farnost Grunta měla velké záduší, tak z toho příjmu postavili kostel, kterým prý chtěli konkurovat Kutné Hoře. Když jsem nastoupil, nebyl tady elektrický proud a tohle, co vidíte, jsem vlastnoručně vysekával. Když jsme začali kostel opravovat a postavili lešení, měli jsme bohoslužby v presbytáři. Bylo potřeba přenést lavice, alespoň některé. Přemýšlel jsem, jak to udělám. Nikdo nebyl poblíž. Jedině zajet do Kutné Hory pro někoho známého. Pak jsem si uvědomil, že je v obci hospoda. Vydal jsem se tedy mezi chlapy. Ti koukali: „*Co, pane faráři, chcete?*“ Tak jsem jim to vysvětlil. „*Kam byste jezdil, takovou ostudu byste nám neudělal. Chlapi, jdeme!*“ Ale do kostela moc lidí nechodilo. Jednou o Velikonocích jsem chtěl udělat adoraci na Zelený čtvrtek. Nikdo nešel. Nikdo. Stál jsem v sakristii, smutně koukal a najednou vidím ... kostelem k oltáři poskakuje vrabeček. Úplně jsem strnul.

Vyskočil na schůdek, podíval se nahoru a zmizel. Aspoň jedna živá bytost přišla adorovat Krista do svatostánku. Dnes, po těch letech, mám velkou radost, že kostel žije a pár lidí se o něj pořád stará.

77 Tolikrát jsem od Vás slyšela, že až bude čas, vezmete mě do Kácova. Tak jsme tady. U Sázavy.

A já jsem moc rád. Pan vikář Müller mně říkal: „*Josífků, do Kácova bych vás pustil hned.*“ Protože i jemu přirostl k srdci. A ono to později dopadlo. Vzpomínám si živě, jak jsem tady klečel v té zadní lavici a modlil se, abych ty lidi měl rád. Kácovské lidi. To je velmi důležitý předpoklad pro službu kněze. Myslím, že se nám tady podařilo vytvořit milé společenství, až to bylo trnem v oku. Jednou přijel na návštěvu můj tatínek. Zrovna jsme dělali garáž tam dole, kde jsem bydlel. Tatínek byl od rána natěšený, že se do toho spolu pustíme. Říkal jsem mu: „*Počkej, přijde pár lidí.*“ Stál před farou, když přijel traktor, který vezl vrata. Z druhé strany šel soused s krumpáčem. Čtrnáct chlapů! Tatínek z toho byl „*ausser sich*“, že tolik lidí přišlo pomáhat. To samé bylo, když jsme, podobně jako v Gruntě, sekali elektriku. Mnohé věci se podařily díky lidem, kteří měli a mají kostel rádi. Pár nadšenců, kteří tvoří jádro toho společenství, je také tady pořád.

77 Vstupujeme do kácovského kostela Narození Panny Marie.

Tenkrát se nám podařilo kostel vymalovat. A ještě, koukám, je to pěkné. Taky jsme tady zařizovali liturgickou obnovu, obětní stůl. V oltáři jsou ostatky sv. Liberáta, to je zvláštní světec, voják. Zemřel mučednickou smrtí. Další ostatky svatého Liberáta mají na Svatém Kopečku u Olomouce. Ještě v minulém století byl jeho svátek, 17. srpen, uveden v běžných kalendářích. Po mém nástupu sem, jako třicetiletý velebníček v roce 1977, poutní mše ke sv. Liberátu byla mojí první bohoslužbou. Před tím jsem ještě sloužil v nedaleké Zruči nad Sázavou. Když jsem dorazil do Kácova, nemohl jsem se dostat do kostela. Měl jsem světlé šaty, tašku, prodíral jsem se davy lidí, kteří mě nechtěli pustit. „*Nehněvejte se, ono se*

čeká na mě“, vysvětloval jsem jim. Ještě mě neznali. Taková byla moje první mše svatá v Kácově, dodnes na to vzpomínám. Těší mě, že se tady mnohé podařilo v liturgické oblasti. Samozřejmě, s pomocí lidí. Na kostele je vidět, jak se o něj starají. Čisto, hezká výzdoba, to je taky vizitka farnosti. Kácov je vyhlášené výletnické místo, jezdí sem hlavně vodáci ze široka a daleka. Přes léto bylo vždycky v kostele znát, když začala sezóna. Dodnes, vždycky po večerní modlitbě, všem farnostem, kde jsem sloužil, žehnám. Tak mám i to kácovské společenství denně před očima a posílám mu kněžské požehnání.

77 Po slabé půlhodince přijíždíme do Zbraslavic. Právě tam, na Českomoravské vrchovině, mezi Kutnou Horou a Zručí nad Sázavou, končilo před třiatřiceti lety kněžské putování Mons. Josefa Sochy.

Tady zemřel pan farář, potřebovali kněze. Snažil jsem se dělat, co bylo potřeba. Zase „*můj styl*“ – žádná nová pastorace, ale seznámit se s lidmi, promluvit s nimi, být s nimi. Založili jsme tady chrámový sbor. Můj předchůdce byl hospodář. Měl u fary velkou zahradu, choval včely. Já hospodář nebyl, ale snažil jsem se. Proto jsem ji jednoho krásného dne šel posekat. Bral jsem to jako tělocvik. Jenže hospodyně mně neřekla, že tady pan farář vysázal stroměčky. A já jsem to mydlil hlava

nehlava, posekal jsem i ty malé stromky. Druhé faux pas ... s mladickým nerozumem a s neznalostí věcí jsem šel sekat travu před včelín. Dostal jsem okamžitě žihadlo pod oko a druhý den jsem měl pohřbívat. Pak už jsem chodil sekat jen s kuklou na hlavě. Ale cítil jsem se tady dobře. Byla to zachovalá farnost. Kostel svatého Vavřince ve Zbraslavicích, původně románská chrámová stavba, je kulturní památka České republiky. Vesnická idyla ale netrvala dlouho. Z kraje roku 1985, tak nějak únor, březen, zvoněk. Přijel kapitulní vikář. V tom mém pokojíku nahoře mi řekl: „*Jemnostpane, co byste tomu řekl, kdybyste přešel do Hradce Králové?*“ Pane doktore, já si nemůžu poroučet, odpověděl jsem mu. Jak to rozhodnete, tak to bude. Začalo jednání a v květnu přišlo jmenování na konzistoř. Takže ze Zbraslavic jsem odcházel do Hradce Králové. Začínala další kapitola mého kněžského života. Netrvalo dlouho a přišel rok 1989. Pan biskup Otčenášek se vrátil z trmického vyhnanství, budovalo se biskupství, Nové Adalbertinum, V roce 1998 byl jmenován biskupem Dominik Duka, za něho jsem byl zvolen generálním vikářem. Začala další, úplně nová etapa. Přestal jsem být rektorem kostela Nanebevzetí Panny Marie na Velkém náměstí a začal se věnovat jenom „*ouřadu*“ generálního vikáře. Toutěž službou mě posléze pověřil i biskup Jan.

77 Seno na zahradě zbraslavické fary nám šustí pod nohama a opojně voní. Stmívá se. Nadešel čas pro poslední otázku dnešního dlouhého, ale krásného dne. Chvilí váhám, ale pak se zeptám: „Neřekl jste si někdy, proč já nezůstal tím venkovským farářem?“

Samozřejmě, že by to bylo jednodušší. Já jsem se za to i modlil. Když Pán Bůh bude chtít, abych tady zůstal do konce života, tak rád zůstanu. Jako strýček v Předhradí. Ale když bude jiná cesta, kterou mně ukážou moji představení, rád po ní půjdu. A co mně Pán Bůh ještě dopřeje, to už nechám na jeho prozřetelnosti a lásce. Na prahu svých pětasedmdesátin jsem připravený na všechno.

NOE TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

Ekumenická pout' papeže
Františka do Ženevy

čtvrtek 21. června živě v televizi Noe

Mezinárodní folklorní festivaly
živě v televizi Noe

Myjava 16. - 17. června

Strážnice 22. - 24. června

Prožijte se svými vnoučaty nezapomenutelný prázdninový týden v Krkonoších

Chtěli byste se svými vnoučaty prožít originální prázdninový týden? Pojedte s námi na společný pobyt plný her a výletů v nádherné krkonošské přírodě.

Pobyt podobný tak trochu letnímu táboru pořádá už třináctým rokem Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové. Akce se tradičně koná v penzionu Marianum ležícím v nádherné krkonošské přírodě a přitom nedaleko centra známého lázeňského městečka Janské Lázně.

Pro účastníky pobytu je připraven bohatý program. Ten je koncipován tak, aby prarodiče a děti trávili co nejvíce času společně a prožívali jej aktivně, radostně a smysluplně. Na pobytu si spolu hrají, využívají vlastní fantazii a umění v tvořivých dílnách, modlí se, navštěvují bohoslužby, vyprávějí si, besedují se zajímavými hosty, tancují a skotačí na karnevalu, zpívají u táboráku, chodí na menší i větší túry za poznáváním krás našich nejvyšších hor...

Cílem je vytvořit pevné vztahy mezi prarodiči a jejich vnoučaty. Dveře jsou otevřené pravidelným účastníkům i novým zájemcům, věřícím i lidem bez vyznání – všem, kdo touží vzájemně budovat most důvěry a porozumění napříč generacemi.

„Proč bych se na pobyt vrátila zas? Prvním důvodem je, že místní zahrada je velice bezpečná pro děti a je tam pro ně zajímavé vyžití. Tím druhým je velmi dobré společenství a program. Platí za první i za druhé společně,“ říká Jana Benešová z Prahy, která se akce zúčastnila již poněkolkáté.

Na již 31. turnus, který se koná v termínu 18.–25. 8. 2018, se můžete hlásit v Diecézním centru pro seniory, Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328, 734 435 360, e-mail: dcs@bihk.cz. Uzávěrka přihlášek je 14. 6. 2018.

Ceny a další podrobnosti najdete na webových stránkách biskupství www.bihk.cz – Pastorační – Diecézní centrum pro seniory.

Veronika Čepelková)

Svátek Božího těla a český kněz Petr

Návštěvník papežského paláce a vatikánských muzeí nemůže opomenout prostory postavené za pontifikátu papeže Mikuláše V. (papežem 1447–1455), které vyzdobil v letech 1508–1520, spolu se svými žáky a spolupracovníky, **Raffael Sanzio**. Jsou to Stanze di Raffaello – Síně Raffaelovy.

Jedna z nich je Síně Heliodorova, pojmenovaná podle dominantní nástěnné malby zobrazující vyhnání syrského vojevůdce Heliodora z jeruzalémského chrámu. Jde o příběh ze Starého zákona, o kterém nás informuje Bible v 2. knize Makabejské. Kromě této fresky je zde zobrazena i známá událost z dějin Říma a církve „Setkání Lva Velikého s Attilou“ (roku 452) a „Osvobození sv. Petra z vězení v Jeruzalémě“, opět biblická událost, tentokrát z Nového zákona, Skutků apoštolských. Poslední z nich, freska nad oknem Heliodorovy síně, zobrazuje potom „Zázrak v Bolseně“. Na ní „božský Raffael“ namaloval českou

historickou postavu, žijící a působící v době vlády Přemysla Otakara II. Je to králův kancléř, vyšehradský probošt Petr z Prahy, spoluvůrce vnitřní a zejména zahraniční politiky českého krále „železného a zlatého“.

Vyšehradské proboštsví bylo v době panování Přemysla Otakara II. rozsahem majetku největším církevním beneficiem po pražském biskupství. Jeho držitel se tím stával druhým nejvlivnějším církevním hodnostářem v zemi. Prakticky od 12. století zastávali někteří z vyšehradských proboštů vysokou hodnost královského kancléře, vrchního

představitele královské kanceláře. Počínaje rokem 1226 je tento úřad spojen s hodností vyšehradského probošta trvale, téměř po dvě století. Kancléř střežil královskou pečeť a měl odpovědnost za obsah všech listin, které byly jménem panovníka vydávány. Kancléřem a tedy i vyšehradským proboštem mohl být v té době pouze klerik, který požíval plné královské důvěry, byl zcela obeznámen s jeho vůlí ve věcech vnitřní i zahraniční politiky státu, byl panovníkovým předním rádcem a diplomatem. Veřejný vliv vyšehradského probošta, jako králova kancléře a představitele nejvyššího správního úřadu byl nepřehlédnutelný.

Původ svátku Božího Těla: Slavnost Božího Těla

Svatá Juliana z Lutychu se narodila 1192 v Retinne v diecézi Lutych v Belgii. V 5 letech zcela osiřela. Příbuzní ji svěřili na výchovu do kláštera augustiniánek v Mont Cornillon. Již ve 14 letech se stala řeholnicí a chtěla se věnovat službě nemocných, ale protože se současně velmi zajímala o spisy církevních otců, naučila se latinsky. Četla hojně svatého Augustina a sv. Bernarda z Clairvaux.

Od 17 let věku měla mystická vidění. Mezi těmito viděními zaujímá zvláštní místo vidění měsíce v úplňku, který

však nebyl zcela úplný a navíc byla na něm skvrna. Byla tím velmi znepokojena a dva roky se modlila, aby se jí dostalo vysvětlení. Sám Pán jí vyložil, že obraz měsíce představuje církev, které však schází svátek, který by oslavoval jeho největší dar, jakým je Nejsvětější Svátost. Řekl jí, že je povolána, aby takový svátek zavedla. Tohoto úkolu se polekala a nejdříve ho ukrývala v sobě jako tajemství. V úsilí o zavedení svátku jí pak pomáhala blahoslavená Eva z Lutychu.

Když byla poslána do Mont Cornillon jako abatyše, obrátila se v záležitosti

Božího Těla na nejvýznamnější muže ve svém okolí. Patřili k nim Jan z Lausane, který byl kanovníkem u sv. Martina v Lutychu, dominikán a teolog Hugo de Saint Cher a její zpovědník Jacques Pantaleon, lutyšský arcijáhen, pozdější papež Urban IV.

Slavnost Boží Těla se začala slavit nejdříve v Lutychu v roce 1246, kde o její zavedení usiloval kníže biskup Robert de Tourote. Juliana k ní připravila potřebné liturgické texty. Biskup Robert byl však nemocný a pobýval ve Fosses. Měl v úmyslu svolat místní synodu a oficiálně

Probošt Petr z Prahy vedl Vyšehradskou kapitulou v letech 1265–1289. Stal se proboštem v době panování Přemysla Otakara II., který vyšehradskému kostelu a tedy vlastně kapitule, věnoval mimořádnou pozornost. Jiný z proboštů, vlastenecký Vojtěch Ruffer ve svém díle „Historie Vyšehradská“, které vyšlo v Praze roku 1861, uvádí, že „kostel vyšehradský nazývá Ottakar takměř ve všech listech svých, svou zvláštní kaplí – svato-svatou kaplí svou – kostel zvláštními svobodami od papežů a knížat obdařený – výhradní a bez prostředku pouze papežské stolici podrobený“. Předchůdce Petrův, probošt Vladislav, blízký příbuzný Přemysla Otakara II., pocházející z polského královského rodu Piastovců, byl bulou papeže Klementa IV. jmenován v roce 1265 biskupem v Solnohradě. Ustanovením na jeho místo, tedy vyšehradským proboštem se Petr z Prahy stal držitelem nejvýznamnějšího a nejbohatšího církevního benefícia v Českém království. Přemysl Otakar II. tím vyřešil zejména hmotné zabezpečení svého brilantního a nad jiné oddaného úředníka, spojeného celou svou dosavadní činností s českou královskou kanceláří a službou králi. Velmi příhodně uvádí známá česká historička, profesorka Zdeňka Hledíková „u něho doslovně platí, že se stal vyšehradským proboštem proto, aby mohl

▣ Rafaelova Mše v Bolseně zobrazuje i historickou českou postavu probošta Petra z Prahy

vykonávat funkci kancléře, včetně k ní vázaného politického rádcovství“. Funkci kancléře vykonával Petr z Prahy osobně po dobu 10 let, od roku 1265 do roku 1275. Již před svým jmenováním proboštem působil Petr z Prahy v královské kanceláři jako královský notář a také králův osobní kaplan a blízký rádce. Přemysl Otakar II. často tohoto svého důvěrníka pověřoval zahraničními diplomatickými

misemi, zejména do Itálie a ke Svatému stolci. Písemně jsou do dnešních dnů doloženy dvě jeho návštěvy papežské kurie. Roku 1262 ve Viterbu a o dva roky později 1264 v Orvietu.

Vlastní život probošta Petra z Prahy by mohl sloužit za příklad vztahů mezi českou kulturní veřejností a zahraničím. Nemůžeme se domnívat, že ve 13. století

▣ Svatá Juliana z Lutychu

zavést svátek Božího Těla, ale zabránila mu v tom jeho smrt 16. října 1246.

Občané v Lutychu nové slavnosti nepřáli a jejich nevole způsobila, že Juliana v roce 1246 musela svůj klášter opustit. Prošla několika kláštery. Posledním místem jejího působení a pobytu bylo Fosses-la-Ville, kde zemřela 5. dubna 1258. Pius IX. ji v roce 1869 prohlásil za svatou. Zavedení svátku Božího Těla pro celou církev se nedožila.

Konečným podnětem pro jeho ustanovení byl eucharistický zázrak, který se stal 1263 v kostele sv. Kateřiny v Bolseně na břehu stejnojmenného jezera. Mši svatou zde slavil pražský kněz Petr, který konal

kající pouť do Říma, aby odčinil své pochybnosti o skutečné přítomnosti Krista v pod způsobami chleba a vína. Když pronesl slova proměňování a pozvedl hostii, chléb se v jeho ruce proměnil v krvácející maso.

Pověst o této události se rychle rozšířila. Papež Urban IV., který se kvůli politickým konfliktům o moc v Itálii celý život nedostal do Říma, pobýval tehdy v nedalekém Orvietu. Na jeho žádost přinesl mu místní biskup zázračnou hostii a korporál. Papež padl před zázračnými způsobami ihned na kolena. Korporál se dodnes přechovává jako vzácná relikvie ve zvláštní kapli v katedrále v Orvietu. >>>

Katedrála v Orviету

Vatikánská muzea

vládne v Čechách hluboký a temný středověk, jak si to někdy s oblibou představují autoři a čtenáři historických románů. Naopak celá řada významných představitelů tehdejšího politického a kulturního života, stejně jako Petr z Prahy, studovala v zahraničí, v našem případě v italské Bologni a dosahovala značné intelektuální a kulturní úrovně. Z dochovaných listin z té doby vyplývá dosud nebyvale vysoká úroveň vedení úřední korespondence s patrným vlivem italského prostředí. Právě tento vliv, zprostředkovaný Petrem z Prahy, v němž stěžejní role patřila jihoitalské štaufské právnícké (diktátorské) škole, byl pro prostředí určujícím.

Po rozpadu jihoitalského štaufského impéria v letech po smrti císaře Fridricha II. († 13. prosince 1250) se země pod vládou Přemysla Otakara II., Štaufa po matce, staly pro mnoho významných osobností útočištěm a bezpečným přístavem, kde hledaly a také nacházely uplatnění.

Osobnost probošta Petra z Prahy je však rovněž spjatá s událostí, která měla a má do dnešních dnů ve svém důsledku celocírkevní dopad. Právě tuto událost zvěčnil Raffael v nadokenní fresce v Heliodorově síni Vatikánského papežského paláce. Při jedné z častých cest do Itálie ve službách svého krále, konkrétně to mělo být v roce

1263, byl Petr v chrámu sv. Kristiny v Bolseně přímým účastníkem tzv. „zázraku v Bolseně“. O co v krátkosti šlo. U oltáře nad hrobem, kde je pohřbena sv. Kristina, sloužil kněz mši sv. v přítomnosti papeže Urbana IV. Na Raffaelově fresce je vyobrazen jak klečí před oltářem. Raffael fresku maloval v roce 1512 a tak logicky dal klečícímu pontifikovi, podobu tehdy vládnoucího papeže Julia II. Vyobrazení kardinálové mají rovněž podobu konkrétních osob. Kardinál Riario má ruce zkřížené na prsou, zatímco kardinál Sangiorgio je má sepnuty k modlitbě. Při mši sv. měl snad někdo z účastníků pochybovat o přítomnosti Kristově v proměněné

>>> V roce 1264 ustanovil Urban IV. svátek Božího Těla a pověřil sv. Tomáše Akvinského, aby sestavil příslušné liturgické texty. Lepšího autora nemohl najít. Jeho eucharistické hymny a sekvence patří k velikým pokladům církve (Pange lingua, Sacris solemniis, Verbum supremum prodiens, Lauda Sion Salvatore, Ave verum). Veliký světec a učitel církve vložil do těchto úchvatných básní všechny svůj literární um, vynikající teologické znalosti a celé své srdce i víru.

Papež Urban však záhy nato zemřel a nový svátek se na řadě míst setkával s nepochopením. Definitivně ho

Kaple s relikvií korporálu z Bolseny v katedrále Orviету

v církvi ustanovil zvláštní bulou teprve Jan XXII. v roce 1317.

První procesí s Nejsvětější Svátostí se konalo v Kolíně nad Rýnem. Ve XIV. století již procesí zevšeobecněla. Kromě veřejného holdu vzdávaného Králi nebe a země přítomnému z lásky k lidem pod nepatrnými způsoby, byly tyto průvody ke čtyřem oltářům mimo chrám spojeny s prosbami o ochranu od všeho zlého a o dobrou úrodu. Na některých místech se tyto průvody konaly po celý oktav. Tato forma eucharistické úcty si u věřícího lidu získala velkou oblibu a nabývala stále větší okázalosti, která se v některých oblastech stala součástí místní kultury.

hostii. Když jí kněz rozlomil, skanulo z ní několik kapek krve na korporál. Celebrujícím knězem měl být právě Petr z Prahy. Lze se téměř s jistotou domnívat, že možnost celebrovat mši sv. před papežem a jeho dvorem, byla pro Petra z Prahy vyznamenáním a projevem úcty Svatého stolce k vyslanci krále Přemysla Otakara II.

Na všechny přítomné učinila tato událost nezpochybnitelný dojem. Papež Urban IV. se pod vlivem zázraku rozhodl akceptovat dlouholetou snahu převorůky Juliany z kláštera v Mont Cornillon, poblíž Lutychu, (sv. Juliana z Lutychu, 1191–1258), která společně s rekluzou Evou z Lutychu (sv. Eva z Lutychu, 1200–1265) již delší dobu usilovala dát úctě k Nejsvětější svátosti vnější, okázalejší podobu. Bulou „Transiturus“ z 11. srpna 1264 proto papež, který dříve býval v Lutychu arcijáhnem, nařídil zavést svátek Božího Těla pro celou církev. Korporál s několika kapkami krve ze zázraku v Bolseně je dnes uchováván

v katedrále v Orvietu, v Capella del Corporale, v překrásném relikviáři, zhotoveném v letech 1337–1339 zlatnickým mistrem Ugolinem di Viery ze Sieny, na základě objednávky orvietského biskupa Bertrama Monaldeschi. Relikvie korporálu je objektem každoročního uctívání věřících ve slavném procesí, kdy je relikviář nesen ulicemi tohoto starobylého města. V roce 2011 vedl toto procesí, na znamení sounáležitosti k českému prostředí, kardinál Miloslav Vlk.

Jaký byl další osud Petra z Prahy? Byl nejenom královým kancléřem, vyšehradským proboštem, ale také olomouckým kanovníkem. Přestože zůstával i po roce 1275 nominálně královým kancléřem, zdá se, že na chod královské kanceláře ztratil vliv. Snad nesouhlasil s expanzivní, riskantní politikou svého krále a oprávněně se obával jejích neblahých důsledků. Královskou kancelář řídil na jeho místě jako protonotář rodák z jihoitalské Isernie, vyšehradský kanovník Jindřich, nazývaný někdy Henricus de

Isernia nebo jednoduše Jindřich Vlach. Toho si s největší pravděpodobností Petr přivedl z Itálie a zaměstnal v královské kanceláři jako vynikajícího odborníka – stylistu. Spolu s ním také otevřel na Vyšehradě v prostorách kapituly vyšehradskou notářskou školu, která působila pod vedením Jindřicha z Isernie v letech 1270–1275. Někdy v tomto roce odchází z Prahy probošt Petr na Moravu, do Olomouce.

Po nešťastné bitvě na Moravském poli na den sv. Rufa 1278 se osobnost kněze Petra z Prahy z archivních pramenů postupně vytrácí. Od roku 1289 o něm zprávy mizí úplně. Co však nezmizelo, je svátek Božího Těla, k jehož zavedení v celé církvi a tím prakticky na celém světě, nezpochybnitelně přispěl český kněz Petr z Prahy.

JUDr. Jan Kotous)

Převzato s laskavým svolením ze Setkání, měsíčníku Českobudějovické diecéze.

Křty v Česku: počty katechumenů jsou stabilní

V roce 2017 bylo v ČR ve všech diecézích římskokatolické církve dohromady pokřtěno celkem 20 600 lidí, z toho 15 700 dětí ve věku do jednoho roku, což je téměř 14 % ze všech narozených dětí v ČR v roce 2017. Počet pokřtěných dětí v absolutních číslech dlouhodobě mírně klesá, počet křtů dospělých zůstává stabilní.

Podle posledních mezinárodních výzkumů počty mladých křesťanů ve střední Evropě klesají. Přesto můžeme říct, že křty v ČR klesají za poslední roky minimálně. Nejvyšší počty pokřtěných vykazovala katolická církev v ČR po revoluci cca až do roku 2000. Současně v ČR došlo k poklesu porodnosti, díky čemuž byla v polovině 90. let křtěna dokonce až čtvrtina všech živě narozených dětí do jednoho roku. Po „křestním porevolučním boomu“ dochází k poklesu (nejvýrazněji v letech 2007–2013). Od roku 2013 klesá počet pokřtěných v populaci opět již jen mírně.

Oproti tomu počty pokřtěných dospělých navzdory všem společenským vlivům neklesají. V roce 2017 bylo v ČR pokřtěno 1890 mladých nebo dospělých lidí, což je téměř shodné číslo s rokem 2007, kdy bylo v ČR pokřtěno 1860 mladých a dospělých osob. Počty katechumenů jsou tedy v ČR dlouhodobě stabilní. „*Jsmé rádi, že křtů dospělých neubývá a že téměř 14 % všech dětí, které se vloni u nás narodily, je pokřtěno*“, říká Stanislav Příbyl, generální sekretář České biskupské konference. „*Křest je pro křesťany důležitým obřadem, při křtu dostane člověk nové jméno a vstupuje do nového života.*“

Nejvíce křtů se v roce 2017 konalo v Olomoucké a Brněnské diecézi. V moravských diecézích se oproti českým diecézím výrazněji více křtily malé děti – děti se zde podílely na křtech až ze čtyř pětín. V českých diecézích mají větší poměrné zastoupení křty mladých a dospělých.

V absolutních i relativních počtech křtů dospělých dominovala v roce 2017 pražská arcidiecéze (13 %), v relativních (vzhledem k zastoupení dané věkové skupiny na křtech v dané diecézi) se jí rovná plzeňská diecéze a blíží se i diecéze litoměřická (12 %).

„*Rádi bychom do společenství křesťanů v zemi s tak bohatou křesťanskou tradicí jako je Česká republika přijímali stále víc nově narozených dětí, stejně jako s radostí připravujeme na křest mladé a dospělé zájemce o křest*“, dodává Příbyl. Přípravu na křest může absolvovat kdokoliv, kdo uvěří v Boha. Přípravy probíhají téměř na každé faře po celém území České republiky. Příprava dospělých zájemců (tzv. katechumenů) ke křtu trvá v katolické církvi jeden až dva roky. V případě křtu dítěte absolvují přípravu rodiče a trvá několik týdnů.

Kateřina Pulkrábková)

Jorge Mario Bergoglio pět let papežem Františkem

Nedávno uplynulo pět let od chvíle, kdy na Petrův stolec usedl Argentinec Jorge Mario Bergoglio. Jakých bylo prvních pět let Františkova pontifikátu?

Na daném prostoru je možné se dotknout jen několika momentů jeho pontifikátu, který musí být nutně vnímán rozporně, protože v církvi trvá už dlouho rozdělení, které Františkovo dílo nezpůsobilo, ale učinilo jej viditelnějším. Žádný papež nečelil výzvě tak radikálně se měnícího světa, kdy tempo změn má tendenci se ještě zvyšovat a přináší dosud nepoznané výzvy – a to vše v kontextu klesajícího počtu věřících a vlivu církve v „mateřských zemích“ kdysi křesťanského Západu. Úspěšné papežství je v dané situaci „mission impossible“.

Ani konzervativce, ani progresivista

Jorge Mario Bergoglio je nepochybně zkušený, osvědčený církevní manažer, který se ve svých vysokých pozicích nikdy nevzdal pastorační činnosti. Přitom prožil vážná zklamání, roky se pohyboval v jezuitském řádu jako outsider, později měl napjaté vztahy s římskou kurií, nezapadal do žádného (ani konzervativně-progresivního) schématu.

Už při konkláve v roce 2005 se vědělo o jeho duchovní výjimečnosti. Pravdivost, neokázalost a evangelijně skromný životní styl si přenesl i do biskupského, arcibiskupského a kardinálského postu. Jeho předchozí působení vyznačovala jistá trpkost až zahořklost, ale najednou se zrodil usměvavý, nakažlivě optimistický papež. Není to ale účelová změna. Jeho zasmušilost rostla z vědomí, kolik se toho v církvi musí změnit, aby konečně mohla účinně plnit své poslání, a z nemožnosti i z pozice arcibiskupa a kardinála to

prosadit. Nyní jako papež se o to může pokusit. A to, co mohl udělat a hned také udělal, bylo dávat naději a radost.

Změna komunikačního stylu není nepodstatná. Forma musí odpovídat obsahu a prvotní úkol církve je šířit evangelium, radostnou zvěst. Nikdo nechce být součástí sebelítostivého spolku staromilců, kteří se jen nostalgicky ohlížejí po nikdy neexistující idealizované minulosti. František zdůrazněním primátu Božího milosrdenství obnovuje sebevědomí a identitu katolíků, která nemusí být založena negativně na vymezování se vůči jiným, ale na přijetí absolutní sebevydávající se Boží lásky.

Nechce věci direktivně určovat

František si vždy udržel těsný kontakt s lidmi. Chápe, na co církev musí reagovat – a hlavně že musí reagovat, že se musí změnit, aby mohla plnit své hlavní poslání: srozumitelně hlásat evangelium a účinně zprostředkovávat spásu. Formulace pravd

víry, které si církev kdysi vytvořila, jsou dnes nesrozumitelné a je třeba je vyjádřit nově, jinak, stejně, jako to církev dokázala v minulosti. Instituce, které si k tomuto úkolu vybudovala, často spotřebují více energie pro sebe sama než k službě svému poslání. V tu chvíli je potřeba věci změnit – ne pro přizpůsobení se světu, ale aby církev dostala svému poslání.

Církev je obětí svého vlastního úspěchu, kdy prosadila biblický důraz na pravdivost, autenticitu. Aby byla věrohodná, musí tyto hodnoty sama žít a ztělesňovat tak, jak to požadoval Druhý vatikánský koncil. O něm František mnoho nemluví, ale o to více ho uskutečňuje. K tomu patří i otázka chudoby a periferie jako dlouho opomíjená, přitom naprosto zásadní priorita církve; podobně sem patří péče o životní prostředí a celé stvoření jako předpoklad života vůbec. Tomu odpovídají i mnohem méně časté zahraniční cesty, které směřují do zemí mimo hlavní mediální zájem (např. Bangladéš, Ázerbájdžán). Papež ale skvěle zvládl i cesty do zemí, kde se čekalo chladné přijetí (např. do USA či Polska).

František nechce věci direktivně určovat, čeká na iniciativu zdola, touží probudit církev a vrátit se k původnímu, skutečně tradičnímu modelu, kdy nové spirituality, teologie a pastorační přístupy vznikají v místních církvích a v Římě se jimi zabývají a rozlišují, až pokud se to začíná stávat celocírkevním hnutím nebo pokud tam jsou problematické prvky. Přeje si, aby biskupové a obecně lidé v místních církvích převzali skutečnou odpovědnost, začali dělat, co je nutné a potřebné, aby

církev plnila své hlavní poslání. František ví, že církev není „přirozeně konzervativní“, právě naopak – ve svých nejlepších obdobích, ve starověku a středověku, představuje modernizační a inovativní prvek společnosti. Vzpomeňme jen sv. Vojtěcha, který musí opustit svůj pražský stolec, protože k nevěli mocenských elit prosazuje nová náročná křesťanská kritéria proti tradičnímu, zvykovému právu.

Právě svým velkorysým pojetím výkonu papežství usnadňuje činnost svým odpůrcům. Někteří, včetně kardinálů, sabotují jeho impulsy, v případě kardinála Saraha přitom projevují překvapivou teologickou nekompetenci (viz rozbor teologů Andrea Grilla, Massima Faggioliho), takže dochází k veřejným sporům, kdy papež musí korigovat a uvádět na pravou míru Sarahovy výroky. František ale nechce vládnout direktivně, nedělá personální čistky, třebaže veřejné ataky vysoce postavených členů kurie vůči němu nemají v dějinách papežství obdobu. Kritikům z řad tradicionalistických katolíků nedochází, že tím působí erozi nejen papežské, ale vůbec celé tradičně pojímané církevní autority – že právě tím, jak se staví nad papeže (kdy si oni sami určují, v čem je papež katolický a v čem nikoliv), se chovají mnohem více postmoderně než údajní modernisté a liberálové.

Františkův úspěch závisí i na nás

Ano, papež nereagoval přímo na „synovské pokárání“ a „dubia“ čtyř kardinálů.

Ale proč hrát jejich falešnou hru na hereze a nálepkování? Mlčení je odpověď jasná a pádná a v minulosti ji papežové užívali mnohokrát.

V argumentaci kritiků šokuje absence nejen jakékoliv empatie s lidmi, jejichž životní problémy se Františkovy impulsy snaží řešit, ale i jakéhokoliv pozitivního návrhu řešení. Předstírají, že chtějí s papežem diskutovat, ale v téže větě konstatují, že vlastně není o čem, protože oni rozhodli, že se věci prostě nemohou jakkoliv měnit. Jak vést dialog s těmi, jejichž postojem je absurdní ahistorická nehybnost, kterou církev nikdy nežíla a zvláště ji nemůže žít nyní v radikálně se proměňujícím světě?

Z druhé strany přichází kritika, že se papež nepustil do žádné zásadní strukturální změny ve věcech, o kterých se mluvilo už na posledním koncilu, ale patrně jde o jeho vědomé rozhodnutí. František je první papež, který zdůrazňuje svou nedostatečnost a prosí věřící o modlitbu. Vědomě pouze dává věci do pohybu, skutečně věří v působení Ducha Svatého, netrpí mesiánským komplexem mít vše pod kontrolou a udržovat status quo, zve k novému promýšlení víry, otvírá prostor k působení Ducha i iniciativě věřících univerzální církve. „Úspěch“ Františkova pontifikátu mocně záleží i na každém z nás, zda se Kristovy svobody budeme bát, nebo do ní odvážně vstoupíme.

P. Tomáš Petráček)

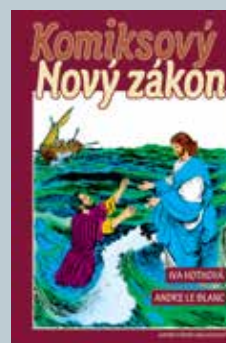
(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Iva Hothová, Andre Le Blanc

Komiksový Nový zákon

Po vydání oblíbené Komiksové Bible vychází zvláště i Komiksový Nový zákon. Kniha zahrnuje přes 70 příběhů o Ježíšově narození a skutcích, jeho posledních dnech, vzniku církve i osudech apoštola Pavla. Váz., 256 s., 289 Kč

Ctirad Václav Pospíšil

Maria – mateřská tvář Nejvyššího

Kniha je určena studentům teologie, kněžím, katechetům i všem, kdo hledají mariánskou úctu, zakoreněnou v tradici a solidní teologické reflexi. Jde o výrazně rozšířené zpracování dílka Maria – mateřská tvář Boha. Váz., 236 s., 279 Kč

Modlitby za nová kněžská a řeholní povolání a za rodiny

- Koclířov u Svitav – každá 1. sobota v měsíci, po celý den
- Končiny u Litomyšle – 1. úterý v měsíci
- Libice nad Cidlinou – poslední sobota v měsíci od dubna do prosince od 10 h.
- Malé Svatoňovice – každou 1. sobotu v měsíci od 8.30 h.
- Rokole – každou poslední sobotu v měsíci od 8.45 h.
- Slatiňany – každou 2. sobotu v měsíci od 9.30 h.
- Želiv – každou 1. sobotu v měsíci od 15. h.

Babička s Pánem Bohem

Ve svém dlouhém životě jsem hledala a hledala. Boha? A často jsem se přitom zlobila. O Pánu Bohu jsem poprvé slyšela u pěstounů, kteří mně vysvětlili, že je v nebi, odkud všechno vidí, slyší, a má rád děti, které nezlobí. Ale jestli také ví, že musím jít zpátky do dětského domova kvůli mému špatnému původu, to neřekli.

Pak, v domovech, později v internátech, jsem se spoléhala především na sebe. Do kostela jsem někdy zašla ani ne tak pomodlit se, jako vyčítat. Bývalo to bez odezvy, Bůh se mnou nemluvil. Také jsem tam šeptala: „Nejsi, vůbec neexistuješ!“ Pokud má Bůh smysl pro humor (jak jsem někde slyšela) mohl se bavit tím, jak se chodím hádat s Někým, kdo není. Ale kam jsem si měla jít postěžovat, že jako dceři zrádců národa se mně nežije tak snadno, jako jiným? Přesto jsem vytouženého vzdělání dosáhla, uzavřít manželství se skvělým partnerem se mi také povedlo, domnívala jsem se, že děkovat mohu jen sobě samé. S manželem jsem někdy do kostela šla, také proto, že můj muž z toho měl radost. Ale. Nakonec jsem zase zůstala sama. Sama a v cizím městě, opět rozzlobená.

Jednou večer, v zimě, ve tmě, jsem byla před kostelem, pak v kostele a ve zpovědnici. Po mém spontánním projevu hněvu a zoufalství jsem se lekla, jestli mne kněz nepošle ven. Neposlal. Uslyšela jsem vlídný hlas, který říkal, že mne má Pán Bůh rád, že nás má ráda Panna Maria, která je i naší matkou, uklidňujícím tónem pokračoval a mně se zdálo, že mě má rád i zpovědník, kterému hlas patří. Nepoučoval, nenapomínal, mluvil o Boží lásce s jistotou, snad i s údivem, že o ní moc nevím. A mně najednou přišlo na mysl i to pěkné, co mne potkalo. Jako život bez nemocí nebo čtyřicet roků nádherného manželství. Pravda, syn je ztracený, ale jsou jeho děti. Vnouček, který slohovou práci o mně nadepsal Moje nejmilejší babička. To jsem přece já zařadit nemohla. Už vím. Bůh mne rád má. Právě to říkal kněz

(a snad si nevšiml, jak jsem byla chvíli nepozorná, zamyslela jsem se). Hlavou mně proběhlo, jestli najdu text, který dostanu za úkol si přečíst, jestli budu znát zadanou mně modlitbu, byla to zbytečná starost. Zpovědník mne vyzval, pobýt v kostele před vystavenou Nejsvětější Svátostí oltářní. Tolik dobrého se muselo zúročit. Někomu předají víru rodiče, někomu ji pomohou najít přátelé, já jsem Boha, milujícího i mne, poznala až v mém

vysokém věku ve zpovědnici. Před vystavenou eucharistií jsem pak seděla tiše, jen jsem poděkovala. Z každé neděle mám teď radost, tak, jako ji mívával můj manžel. Těším se na kázání (dozvim se vždy něco pro mě nového) i na setkání s farníky. Žiji ve farnosti, kde jsou laskaví, moudří kněží a učím se žít s Pánem Bohem, kterého už hledat nemusím.

S osudem smířená babička J. D.)

Myštěves, kardinál Beran a ti druzí

Po 49 letech se naplnilo poslední přání 33. pražského arcibiskupa, kardinála Josefa Berana. Vrátil se domů. Ze své katedrály byl vyhnán o Božím těle 1949. O dvacet let později zemřel v římském Nepomucenu. Dříve než se rozhodl pro život ve vatikánském exilu, prošel internací na několika místech v rodné zemi. Nuceně pobýval také v Královéhradecké diecézi. Nejprve v Myštěvsi nedaleko Nového Bydžova.

Nepříliš citovaná kapitola ze života muže vysokých mravních hodnot, a přitom nevýslovně prostého, vstoupila ve známost díky profesorovi Petru Píthovi. Nedávný osmdesátník má k Myštěvsi blíže, než by se mohlo zdát. Rodině Píthů patřil zámeček v Myštěvsi před únorem 1948. Znamý pražský lékař, profesor gynekologie a porodnictví Univerzity Karlovy Václav Pítha s manželkou Hermínou jej koupil v roce 1913 od Pozemkové banky. Jeho původní vlastník, rytíř Gaston Ritter von Mallmann, ho údajně prohrál v kartách. V roce 1950 byl rodině zabaven a do poloviny 70. let sloužil jako vězení pro

zvláštní osoby. Památku nejvýznamnějších z nich připomíná text na desce, umístěné na průčelí zámečku.

V prostorách tohoto domu byli vězněni, v době komunistické diktatury 50. let 20. století, členové českého a slovenského episkopátu. J. E. Josef kardinál Beran, arcibiskup pražský. J. E. Mons. Karel Skoupý, biskup brněnský. J. E. Mons. Josef Hlouch, biskup českobudějovický. J. E. Mons. Róbert Pobožný, biskup rožňavský. K jejich obsluze byly zde uvězněny řeholnice S. M. Zdislava (Marie) Benešová, KSNS a S. M. Fides (Karolína) Dostálová, OF.

Autorkou pamětní desky, stejně jako druhé s portréty internovaných církevních hodnostářů, obě mají rozměry 45 × 70 cm, je akademická sochařka Dagmar Štěpánková. „*Pár dochovaných fotografií, často nekvalitních, nevyjádří sílu ducha těchto vězněných osobností a jejich odvahu hájit pravdu v těžkých dobách. Nebylo lehké přenést tyto fotografie do reliéfní zkratky a pokusit se vtisknout do portrétů jejich lidské hodnoty,*“ uvedla hořická sochařka při slavnostním odhalení desek 28. května 2011.

V době svého nedobrovolného pobytu v Myštěvsi psal Josef Beran o sv. Anežce.

Portréty a jména vězněných členů českého a slovenského episkopátu na pamětních deskách odhalených na zámečku v Myštěvsi

Odhalení pamětní desky se zúčastnil i kardinál Dominik Duka a profesor Petr Pítha

Sestra Zdislava v interview pro Český rozhlas s Evou Zálešákovou

Během návštěv Říma na jaře 1947 a v listopadu 1948 jednal jako nově jmenovaný pražský arcibiskup s tehdejší kongregací obřadů o možnosti jejího svatořečení. Bylo mu tehdy řečeno, že by k tomu bylo třeba důkladnější zpracování jejího života a vývoje úcty. Žádný z dosud předložených životopisů neodpovídal zcela kritickým požadavkům historické komise, které byl proces svěřen. Tak vznikla publikace Blahoslavená Anežka Česká. Shrnuje mnoho informací, i dosud nezveřejněné doklady, týkající se především Anežčiny úcty a jejího blahorečení. Významná monografie nesporně přispěla k jejímu pozdějšímu svatořečení. Proto arcibiskup Dominik Duka onu květnovou sobotu 2011 současně s pamětními deskami intervenovaným kněžím posvětil i sochu Přemyslovny. V akci Pocta sv. Anežce ji v roce osmistého výročí jejího narození vytvořila Alena Kubcová, v té době studentka Střední průmyslové školy kamenicko-sochařské v Hořicích.

Toho květnového odpoledne jsem zažila jedno z mimořádných novinářských setkání. Pracovala jsem v té době v Českém rozhlasu Hradec Králové a podařilo se mně pořídit rozhovor s jedinou tehdy ještě žijící svědkyní pobytu kardinála Berana v Myštěvsi. Sestře Zdislavě z Kongregace sester Nejsvětější svátosti bylo v té době 83 let. Vzpomínala, jak byla v roce 1951 spolu s ostatními zařazena do průmyslové výroby. Pracovala v papírně KRPA Hostinné, v Elite Varnsdorf a Texlenu v Poříčí u Trutnova. Od

18. dubna 1953 do 20. prosince 1957 byla určena jako pečovatelka k biskupům internovaným v Myštěvsi. Po ukončení služby se vrátila ke své řeholní skupině. Od ledna 1990 žila sestra Zdislava v mateřinci v Českých Budějovicích, kde také v prosinci 2012 zemřela.

Do Myštěvsi dorazila jako první ze sester. Netušila, kde je. Měla jen mlhavou představu o čase, který prožila přikrytá kabátem v autě. „*Jeli jsme dlouho, dvě hodiny určitě, ne-li tři. Byla už tma. Veliký park před budovou jsem neviděla. Jen dvoupatrovou budovu, před kterou jsme vystoupili, a za ní les. Když jsem si u vchodu všimla mužů s puškami na ramenou a mříží v oknech, byla ve mně malá dušička.*“ Společně se strážci vystoupala po úzkém dřevěném schodišti do druhého patra, kde v místnosti přestavěné na kapli klečeli českobudějovický biskup Josef Hlouch a pražský arcibiskup Josef Beran. „*Půjčil mi ručník a toaletní potřeby. A hlavně svetr, poněvadž se tam netopilo. Byla tam sice kachlová kamna, ale na dřevo. My jsme topili uhlím, to se špatně spalovalo, kamna kouřila a větrat jsme nemohli. K oknům jsme se nesměli vůbec přiblížit. Velkým problémem byl také nedostatek pitné vody, kterou správce dovážel v konvích na mléko. A občas zapomněl. Užitek voda netekla od podzimu do jara. Vodou jsme vůbec museli hodně šetřit. Třeba když jsme vařili vajíčko, které jsme každý den, než přijela kuchařka, dostávali, udělali jsme si z té vody ještě čaj.*“

Za týden přibyla ošetřovatelka, sestra Fides (Karolína) Dostálová z Kongregace

Milosrdných sester III. Řádu sv. Františka pod ochranou Sv. Rodiny v Brně. Za 14 dnů přivezli brněnského biskupa Karla Skoupého. A po týdnu ještě rožňavského biskupa Róberta Pobožného. Jejich internace podléhala běžnému vězeňskému režimu. Dům byl zamčený, okna stále zavřená. Jen úzký dvorek obehnaný vysokou dřevěnou ohradou skýtal v odpoledních hodinách možnost krátkého pobytu na čerstvém vzduchu. Neustálé slídění a špehování hlídačů zbavovalo internované jakéhokoliv pocitu soukromí. Podobně jako předtím v Růžodole, také v Myštěvsi český primas řezal a štípal dříví, nosil vodu a uhlí. Právě tehdy se začalo zhoršovat jeho zdraví. Onemocněl kýlou, kterou trpěl až do opakované operace.

Vidět se s blízkými, vzpomínala sestra Zdislava, mohla jednou za čtvrt roku na ministerstvu vnitra. Z Myštěvsi ji do Prahy pokaždé dovezli. Setkat se mohla jen s matkou a s bratrem. „*Pan arcibiskup na návštěvy nejezdil, nikdy o to nežádal, ani o cokoliv jiného. Nemohl a ani nechtěl vyhovět jejich požadavkům.*“ Dalším spojením se světem byly dopisy. Mnohdy ale tak seškrtané, že se sotva daly přečíst. Potravinové balíčky z domova bývaly často už plesnivé. Pokud se internovaní provinili proti příkazům dozorců, byl jim za trest odepřen i sporadický písemný styk s nejbližšími. Typickým prohřeškem byl např. pohled z okna.

Sestra Zdislava vzpomínala také na „péči“ státu. Řeholnice dostávaly měsíčně 200 korun. 8 jim bylo odečteno na

pojištění, zůstalo jim tedy 192 korun. Biskupové neměli během internace žádný příjem. Pokud jim někdo poslal peníze, museli je vrátit s tím, že je nepotřebují. Stravu a ubytování jim hradil stát. Pokud ale potřebovali třeba spravit boty, koupit prádlo, psací potřeby nebo květiny do kaple, musely to zaplatit sestry ze svého.

Krátce před Vánocemi v roce 1957 přišel za sestrami správce s tím, že za hodinu proběhne přesun do jiného místa

internace. „K panu arcibiskupovi jsme už nesměly, ale mně se tam podařilo proklouznout. Nic nevěděl. Tušila jsem, že to jednou takhle dopadne, a proto jsem mu věci připravila a sbalila.“ 20. prosince 1957 putoval Josef Beran, už bez sestry Zdislavy, do Paběnic u Čáslavi, asi hodinu jízdy od zámečku v Myštěvsi. Na území královéhradecké diecéze strávil ještě dalších šest let. Z internace byl propuštěn v říjnu 1963.

Eva Zálešáková)

Slovo Petra Piňhy na závěr

„Tento článek vychází již po převezení ostatků kardinála Berana z Říma do pražské katedrály. Tato významná událost zapůsobila na každého účastníka jiným způsobem. Pro mne to bylo dáno tím, že jsem se s kardinálem Beranem setkal jen jednou, když mě biřmoval. Bylo to asi deset dnů před jeho internací. Vzpomínka je velmi živá: přeplněný malý kostelík, nervózní farář, opožděný příjezd arcibiskupa, zjevně již velmi ohroženého. Protože jsem měl v té době nezvykle biřmovací kmotru nikoli kmotra, udělalo to na arcibiskupa dojem další popletenosti v obřadu a ‚symbolický políček‘ se změnil v rozzlobenou facku, že mi ulítla hlava na stranu. Po pár letech jsem se dozvěděl, že je arcibiskup internován v domě, kde jsem trávil dětství a posléze jsem zjistil, že žil v pokoji, který byl mou dětskou ložnicí. Dále pak, že se každý večer dlouho modlil, aby naše země měla dostatek statečných kněží. Po třech desetiletích svého tajného kněžství to mohu shrnout tak, že při biřmování se postaral o sílu Ducha Svatého pro mne a pak si mě v mé ložnici vymodlil. Nyní jsem ho tedy vítal do jeho katedrály a setkal se s ním podruhé. Ve třetí setkání doufám.“

Petr Piňha, duben 2018)

Čestná stráž umocnila slavnostní odhalení pamětních desek

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Yalda T. Uhls

Mediální mámy a digitální tátové

Rady, které na internetu nenajdete

Tento rádce jednoduchým, srozumitelným způsobem seznamuje čtenáře s tím, jaký vliv mohou mít současná média na naše děti, ale i na nás samotné. Každá kapitola je zakončena shrnutím nejdůležitějších bodů a užitečnými tipy pro běžný život. Brož., 208 s., 299 Kč

Sherre Hirsch

Lidé plánují, Bůh se směje

Když se život nevyvíjí podle vašich představ

Newyorská rabínka v deseti kapitolách velmi dojemně a s humorem na mnoha příkladech z vlastní zkušenosti vypráví o vlastní cestě k Bohu, k pokoře a přijetí všech stránek života. Řešením je nalezení „božské jiskry“, tj. Božího úmyslu v sobě, a její udržování. Brož., 152 s., 249 Kč

Každý příběh je příběhem lásky

Perinatální hospic Dítě v srdci, sídlící v Kostelci nad Orlicí, získal inspiraci ke svému založení v dámě, která sama doma v Americe prošla tím, čím prochází nemálo rodin i v naší zemi. Zeptali jsme se tedy **Amy Kuebelbeck** na její příběh, z něhož vyrostlo velké dílo.

77 Jste známá v souvislosti s programy perinatální paliativní hospicové péče v USA, původní profesí jste ale novinářka. Jak jste se k tomuto tématu dostala?

Tuto péči jsem sama potřebovala v roce 1999, ale tehdy nic takového nebylo. Můj manžel a já jsme při perinatálním testu zjistili, že náš syn Gabriel má nevléčitelnou srdeční vadu. Hledala jsem webové stránky, knihy nebo cokoli o tom, že někdo jiný prošel touto zkušeností s pokračováním v těhotenství a současnou přípravou na porod i smrt. Neexistovalo prakticky nic. Myšlenka perinatálního hospice nebyla ještě rozšířená. Naštěstí jsme měli empatickou sestřičku, která nás ujistila, že máme šanci být dobrými rodiči svému dítěti. Získali jsme určitý druh perinatálního hospicového zážitku, i když jsme to tehdy takto nepojmenovali. Nakonec jsem napsala vzpomínky, knihu

Waiting with Gabriel (pozn. red.: žádná z knih dosud nebyla přeložena do češtiny), což byl ten druh příběhu, který jsem hledala, když jsem byla těhotná.

O pár let později jsem se vrátila k žurnalistice a shromáždila příběhy od více než stovky rodičů pro knihu *A Gift of Time: Continuing Your Pregnancy When Your Baby's Life Is Expected to Be Brief*. Ke své druhé knize jsem si jako spoluautorku přizvala vývojovou psycholožku Deborah L. Davis Ph.D., která je nyní mou přítelkyní, protože mi velmi pomohly její knihy *Empty Cradle, Broken Heart: Surviving the Death of Your Baby* a *Loving and Letting Go*. Když jsme s Debbie psaly knihu *A Gift of Time*, někteří lidé si mysleli, že to téma je depresivní. Není, protože každý příběh v ní je příběhem lásky. Ještě teď mi naskakuje husí kůže z popisovaných způsobů, jak se rodiče se slzami radosti

rozloučili se svými miminky. Doufám, že tyto knihy a moje webové stránky pomohou alespoň jednomu dalšímu rodiči, aby se cítil silnější a méně osamoceny.

77 Co Vás přimělo se věnovat nadále osvětě? Vždyť je spousta rodičů, kteří po ztrátě dítěte chtějí tuto zkušenost prostě vytěsnit. Nebylo to pro Vás zraňující, připomínat si stále znovu Gabriela?

Cítla jsem se povolána k tomu, abych pomáhala rodičům získávat podporu a informace, které jsem se kdysi snažila sama najít. Tento proces vůbec nebyl zraňující; byl to užitečný způsob jak uctít památku svého syna. Stejně není možné, aby matka nebo otec zapomněli na své dítě.

77 A první projekt perinatální paliativní péče?

Alena Peremská se inspirovala dílem Amy Kuebelbeck a přenesla ho do českých poměrů

Kontakt:

Perinatální hospic Dítě v srdci

e-mail: alena@ditevsrdci.cz

telefon: 731 188 116

FB stránky:

Perinatální hospic Dítě v srdci

www.ditevsrdci.cz

Poprvé se myšlenka perinatálního hospicu objevila v lékařské literatuře asi před 20 lety, v roce 1997. Dva lékaři, kteří s nápadem přišli, byli inspirováni pacientkou, která se rozhodla pokračovat v těhotenství s dítětem, kterému byla perinatálně diagnostikována Trisomie 18. Lékařský tým se tehdy odrazil od péče, kterou poskytl, a navrhl model podpory pro zlepšení péče pro další pacientky. Některé poznatky a definice: Perinatální hospicová a paliativní péče je model podpory pro rodiče, kteří se rozhodnou pokračovat v těhotenství i přes prenatální diagnózu, která indikuje, že jejich dítě má život limitující vadu. Integruje filozofii a odbornost hospicové a paliativní péče s osvědčenými postupy v péči o perinatální ztrátu při potratu, porodu mrtvého dítěte a úmrtí novorozence. Tato komplexní podpora je poskytována od okamžiku diagnózy, během porodu, života, až po smrt dítěte.

Do této podpory patří tzv. „hospic v děloze“ (včetně plánování porodu, emoční podpory rodiny a předběžného lékařského rozhodování před narozením dítěte), stejně jako tradiční hospicová a paliativní péče doma po narození (jestliže dítě žije déle než několik minut nebo hodin). Obsahuje nezbytnou péči o novorozence, jako je teplo, pohodlí a výživa. Může také zahrnovat léčebné procedury určené ke zlepšení života dítěte. Jestliže miminko zemře, mnozí rodiče se rozhodnou pořídit fotografie, otisky nožiček a další památky s pomocí nemocničního personálu. (V nemocnicích napříč USA i jinde se pomoc rodinám vytvářet vzpomínky během této krátké doby považuje za nejlepší standard péče). Tato extra vrstva multidisciplinární podpory může být snadno začleněna do standardní péče během těhotenství a při porodu. Místo „nicnedělání“ je perinatální hospic mimořádnou formou fyzické a emocionální péče, která ctí dítě po celý jeho přirozený život a stejně tak ctí rodinu.

Nyní tento praktický a milosrdný model péče exponenciálně roste. Mezinárodní seznam programů na stránkách perinatalhospice.org, který začal s 27 programy v roce 2006, se nyní rozrostl na téměř

☛ Amy Kuebelbeck

300 programů ve 47 státech USA a 22 dalších zemích, včetně České republiky. K dispozici jsou vzdělávací protokoly, informace se rozšířily prostřednictvím řady článků v časopisech pro lékařské odborníky a díky mnoha příběhům ve veřejných médiích.

☛ Proč si myslíte, že tento koncept péče má takový ohlas?

Mnoho rodičů nebylo spokojeno s automatickým doporučením lékaře ukončit těhotenství a hledali způsob, jak místo toho přijmout a prožít krátký život dítěte. A mnoho lékařů a zdravotních sester hledalo lepší způsob, jak těmto rodičům pomoci, a tak byli otevření novým myšlenkám.

☛ Zmiňovala jste, že fungují programy při nemocnicích a nezávislé programy. Můžete popsat, jaký je mezi nimi rozdíl a které jsou podle Vás lepší? Z čeho je v USA tato péče hrazena?

Programové struktury se liší. Někdy tuto podporu poskytují samostatné hospice, zatímco jindy v mnohých nemocnicích je to přirozené rozšíření stávající péče o riziková těhotenství, stávajících standardů pro perinatální úmrtí nebo existujících programů paliativní péče u pediatrických pacientů. A v některých místech je podpora poskytována nadšenými rodiči a/nebo dobrovolníky. Co je nejlepší, závisí na místní situaci.

V ideálním případě by programy měly být integrované všude tam, kde se poskytuje péče během těhotenství a porodu. Jinak může být obtížné zajistit, aby lékaři řekli pacientkám, že pokračování v těhotenství je volbou a že se jim dostane řádné podpory pro matky a kojence. Některá místa však dosud nejsou tak daleko, takže je třeba i nezávislých dobrovolnických organizací. V USA je tato péče často zahrnuta do standardní péče při těhotenství a porodu, takže je hrazena z pojištění. Některé organizace jsou financovány z darů a poskytují bezplatnou podporu. Je důležité si uvědomit, že bez ohledu na to, zda rodiče přeruší těhotenství nebo pokračují, musí dítě nějak přijít na svět, takže se v každém případě vyskytnou nějaké náklady. A není nákladné jednoduše dovolit, aby se dítě narodilo a dýchalo zahrnuté láskou tak dlouho, dokud je schopno žít.

☛ Probíhají nějaká specializovaná školení pro personál?

Ano. K dispozici je odborné školení vytvořené z několika zdrojů, včetně certifikace v péči o perinatální ztrátu, kterou zajišťuje Hospice and Palliative Nurses Association (Asociace sester hospicové a paliativní péče), a dále online školení od International Children's Palliative Care Network (Mezinárodní síť dětské paliativní péče) a National Hospice and Palliative Care Organization (Národní organizace hospicové a paliativní péče). Odkazy naleznete na stránce perinatalhospice.org v sekci Zdroje pro pečovatele.

☛ Existuje jednotná platná koncepce pro tyto programy?

(Krátce

Počet církevních sňatků zůstává stálý

Svatbu v kostele si loni zvolilo 5604 českých a moravských párů. Z celkového počtu církevních svateb jsou více než dvě třetiny mezi pokřtěnými věřícími, u zbylé třetiny je pokřtěn jeden. Nejvíce církevních svateb se loni konalo v Brněnské diecézi a Olomoucké diecézi, uvedla Česká biskupská konference.

Prvosňatky, tedy sňatky svobodných, představují přibližně dvě třetiny všech sňatků v ČR, z toho je církevních svateb dlouhodobě přibližně pětina, loni to bylo 16 %. Z celkového počtu sňatků, do kterých se počítají i opakované svatby rozvedených, je to asi 11 %. U církevních sňatků se ale na rozdíl od civilních možnost rozvodů nepředpokládá. Novomanželé si během obřadu slibují lásku, úctu a věrnost před Bohem až do konce života.

„Přesto, že se v případě církevní svatby jedná o mnohem vážnější závazek než v případě svatby civilní, zájem o církevní svatby dlouhodobě neklesá a v České republice je od roku 2002 zhruba stejný počet církevních svateb v každém roce,“ řekl generální sekretář ČBK Stanislav Příbyl. Podle ČBK se dlouhodobě nemění ani počet církevních sňatků mezi partnery, z nichž je pokřtěn pouze jeden. Svatbou v kostele se přitom i nepokřtěný zavazuje k tomu, že se svým věřícím partnerem bude vychovávat budoucí potomky k víře.

Zájemci o církevní svatbu se mohou přihlásit na libovolné faře. Snoubenci před svatbou absolvují přípravu, kterou zajišťují biskupství či farnosti po celé republice a trvá minimálně půl roku. (zdroj: ČTK)

Neexistuje nic oficiálního, ale základní koncept je v souladu s definicí WHO (Světové zdravotnické organizace) o hospicové a paliativní péči, která říká, že základním principem je neurychlit aktivně smrt. To znamená, že ukončení těhotenství za účelem urychlení úmrtí dítěte nemůže být považováno za součást perinatální paliativní péče.

?? Jak se rodiče o těchto programech dozvědí?

To je různé. Někteří rodiče jsou v době diagnózy informováni o možnosti perinatální paliativní péče. Jiným je řečeno, že musí okamžitě přerušit těhotenství a o perinatální paliativní péči se dozvědí díky hledání jiných možností na internetu (nebo bohužel někdy až po potratu). Je důležité, aby se rodiče ihned dozvěděli o dalších možnostech, aby se mohli rozhodnout na základě kompletních informací a aby se jim dostalo ujištění, že je k dispozici kvalitní podpora, pokud se rozhodnou pokračovat v těhotenství, a že na to nebudou sami.

?? V ČR přetrvává postoj, že pokud je u dítěte diagnostikována vážná vývojová vada, nemá cenu pokračovat v těhotenství, je lepší ho ukončit. A to přesto, že dnes už víme, že výzkumy ze světa potvrzují opak, tedy vhodnost pokračovat v těhotenství a nechat vše projít přirozenou cestou. Jak je v USA pohlíženo na rodinu, která se rozhodne donosit miminko s život limitující vadou?

Naštěstí se názory mění. Lidé předpokládali, že ukončení těhotenství je pro matku psychologicky jednodušší. Výzkum ale naznačuje, že tento předpoklad není pravdivý. Ukončení neznamená zkrácení smutku. (Ukončení je možná snadnější pro lékaře a lidi, kteří nejsou rodiči.) Mnoho rodičů, například ti, kteří sdíleli své příběhy v knize A Gift of Time, vyjadřují vděčnost a smíření, co se týče jejich rozhodnutí pokračovat.

?? Celý loňský podzim jste strávila v ČR. Přednášela jste i na mnoha místech u nás, jaký z toho máte pocit?

Bylo skvělé vidět dílo perinatální paliativní péče, které se v České republice začíná rozvíjet díky organizacím jako Perinatální Hospic Dítě v Srdci a Cesta Domů. Tato myšlenka je v této zemi poměrně nová, ale je zřejmé, že někteří vizionáři vidí její důležitost a jsou rozhodnuti ji uvést do praxe. Jsem zvědavá, kam až se díky jejich nadšení dostane toto dílo v budoucnu. Spolu s manželem jsme byli ohromeni pohostinností a vším, co jsme mohli vidět, prožít a naučit se během několika málo měsíců v České republice. Doufáme, že tuto krásnou zemi a její skvělé lidi znovu navštívíme.

?? Co byste si přála do budoucna?

Mým cílem je, aby se moje webové stránky brzy staly zbytečnými, protože každá nemocnice a klinika, která se stará o těhotné ženy, bude v případě potřeby dovedně a citlivě poskytovat perinatální paliativní péči. Doufám, že perinatální paliativní péče bude zahrnuta do standardního školení lékařů, sester a porodních asistentek a že všem pacientkám v této situaci bude tato péče nabízena, takže nenabudou dojmu, že potrat je jejich jedinou možností.

Existuje spousta způsobů jak pomoci. Pokud znáte nějakou ženu, která čeká dítě a potřebuje tuto podporu, nebo která momentálně zkoumá možnosti svého těhotenství, odkážete ji na adresu PerinatalHospice.org, kde najde program nejbližší místu, kde žije. (I kdyby v okolí nebyl žádný program, ona a její poskytovatelé péče mohou společně pracovat na vytvoření takové péče pro ni a její dítě.) Pokud byste chtěli zajistit, aby vaši poskytovatelé péče věděli o tomto konceptu, řekněte jim o tom, o odborné přípravě a dostupných zdrojích. Můžete sledovat perinatální hospicové zprávy na Facebooku. A pokud byste chtěli, aby o tomto krásném a citlivém modelu péče vědělo více lidí, sdílejte prosím informace se svými přáteli a na sociálních sítích. Možná, že někdo tam venku potřebuje tuto pomoc právě teď a najde ji díky vám.

Domácí hospicová péče – běh na dlouhou trať

Na konci dubna se v Diecézním centru života mládeže na Vesmíru v Orlických horách sešly, a ne poprvé, rodiny, jejichž posláním se stala práce v domácích hospicových zařízeních, jejichž „mateřincem“ se stala DUHA v Hořicích v Podkrkonoší. Zeptali jsme se tedy **Jany Sieberové**, zakladatelky domácí hospicové péče, na jejich setkání.

77 Jak vnímají rodiny zaměstnanců vaše „vesmírná setkání“?

Posláním domácích hospiců je doprovázení umírajících lidí a jejich rodin. Ale také zaměstnanci hospiců potřebují doprovázení, potřebují mít místo, kde uzavřou příběhy svých pacientů a zároveň se podělí o zkušenosti, prožijí atmosféru radosti, uvolněnosti a pohody.

77 Co je náplní setkání?

Sdílení všeho, co hospicová služba přináší. Potřebujeme vyventilovat napětí, starosti, obavy. Ale také se mezi sebou hodně nasmějeme. Je to velmi zdravé a potřebné se neformálně setkat s lidmi, kteří žijí realitu hospicové služby. Přijíždějí mezi nás často ti, kteří jsou zcela na začátku a potřebují naši radu, či konkrétní pomoc při založení domácího hospice.

77 Proč je na Vesmír zvete?

Do Hořic bychom se už nevešli...Vesmír, Diecézní centrum života mládeže, zasažený v pokojných Orlických horách, je místo, kde Bůh je tak blízko, kde se nás dotýká. Je nám tady spolu velmi dobře. Zažíváme jednotu, společenství, sdílení, modlitbu.

77 Plody setkání na Vesmíru byste nazvala?

Myslím si, že se mezi sebou vzájemným sdílením především posílíme a předanými zkušenostmi obohatíme. Zjistíme, že každý hospic si prošel počátečním nadšením, ale také starostmi v obstarávání finančních prostředků. Učíme se pracovat na jednotě v týmu, učíme se naslouchat jeden druhému, přiznáváme si své limity, ale také chyby a pády. To vše nás uschopňuje a vede ke zralému pojetí hospicové služby. Letošní setkání bylo přínosné zkušeností z doprovázení umírajících dětí a jejich rodin, které nám přednesl MUDr. Tomáš Votava z FN Plzeň. Také mezi nás zavítala MUDr. Marie Svatošová, zakladatelka hospicové péče v ČR, která nás všechny nakazila svým neutuchajícím optimismem a vnitřní silou života z víry.

77 Jaký akcent je nejdůležitější při takovém víkendu?

Odpočinek, regenerace vnitřních sil, ale také uvědomění si, že jsme širokou

hospicovou rodinou, že se máme mezi sebou rádi, že si mezi sebou pomáháme, a také se od sebe učíme. Vzájemně si dodáváme sílu jít dál. Pokud prožijeme atmosféru lásky, je mezi námi duchovně přítomen Ježíš. On sám nás uschopní, očistí a posílí.

77 Jezdí celé rodiny. Jak děti celou akci vnímají?

Podle radosti v jejich tvářích a podle smíchu, který se zde rozléhá, myslím si, že velmi dobře. Máme pro ně zvlášť připravený program, ale jistá část dne je společná pro nás všechny. Je krásné vidět celé rodiny, jak na Vesmír přijíždějí. Vždyť domácím hospicem často celá rodina žije, ale také se rodinní příslušníci podílejí na chodu našich zařízení.

77 Co vás čeká – domácí hospice – ve výhledu?

Rádi bychom měli v naší společnosti, ale také ve zdravotnickém a sociálním systému své místo. Potřebujeme vyřešit otázku financování. Ale také se potřebujeme sami ukotvit ve svém poslání služby umírajícím lidem. Hospicová péče je běh na dlouhodobou trať a je třeba při jejím vykonávání myslet na regeneraci svých sil fyzických, psychických a duchovních. A je dobré vědět, že se na Vesmír, do laskavého prostředí Orlických hor, můžeme vrátet.

(Knižní tipy

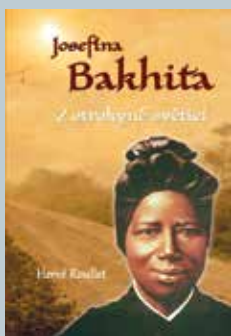
Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Hervé Roulett

Josefína Bakhita

Z otrokyně svěťici

Životopis první africké svěťice, jejíž život byl poznamenán zkušeností otrokyně. V Ježíši Kristu našla svého jediného Pána. Svoji laskavostí, přes počáteční nedůvěru kvůli barvě kůže, si získala srdce mnohých. Byla přezdívána „Africký květ“ nebo „Šťastná sestra“. *Váz., 208 s., 249 Kč*

Papež František

Laudato si' (Bud' pochválen)

Encyklika papeže Františka
o péči o společný domov

Papež František v knize rozebírá otázky našeho života. Co je smyslem života na zemi, jaké jsou hodnoty společenského života, co je cílem naší práce a veškerého našeho úsilí. *2. vydání, brož., 160 s., 119 Kč*

Kurz pro dobrovolníky v pastorační péči o nemocné

Drazí přátelé,

dne 5. 5. 2018 se na Biskupství královéhradeckém uskutečnilo slavnostní ukončení Kurzu pro dobrovolníky v pastorační péči o nemocné za přítomnosti královéhradeckého biskupa J. E. Mons. Jana Vokála, P. Jana Paseky, biskupského vikáře pro pastorační péči, Jany Sieberové a Zdislavy Polákové z Domácího hospice Duha v Hořicích.

Do kurzu se přihlásilo 25 účastníků z měst Česká Třebová, Hradec Králové, Lázně Běláhrad, Vysoké Mýto, Dobruška, Jaroměř, Bukovina, Vrchlabí, Žamberk, Litomyšl, Studenec, Jablonec nad Nisou, Praha, Jičín, Česká Třebová, Potštejn, Nová Paka, Lomnice nad Popelkou, Hořice.

Od počátku kurzu se v Duze vytvořilo živé, přívětivé a otevřené společenství, kde se mezi námi postupně šířila vzájemná láska a porozumění. Myslím si, že každý z účastníků nějakým způsobem vyjádřil, že krom kvalitních přednášek, byla pro ně Duha především duchovním prostředím, které je přitahovalo. Věřím, že jednotu, která mezi námi vznikla, přispěla k zakořenění v Božím srdci, protože z tohoto zdroje tryská pramen lásky, který vede k opravdové zkušenosti s Bohem. Bylo krásné vidět oči všech zúčastněných, z kterých zářila radost a zvláštní světlo.

Máte přání věnovat se jako dobrovolníci nemocným či umírajícím lidem. Chcete jim darovat svůj volný čas. V diskusích jsme hovořili o touze být s nemocnými lidmi ve zdravotnických či sociálních zařízeních, kde většina lidí vnímá pocit smutku, zoufalství, beznaděje a velké samoty. Uvědomovali jsme si, že v upřímných rozhovorech, ve vzájemné důvěře, se otevírá prostor, ve kterém člověk může předložit svá trápení, úzkosti, strachy a může dojít k naději.

Těžce nemocný člověk potřebuje mít vedle sebe průvodce, přítele, který by šel vedle něho, v jednotě s prožívaným utrpením spojeným s nemocí. Přeje si, aby mu druhý člověk naslouchal, byl trpělivý, měl na něho čas a měl ho rád, se vším, co prožil. Samota je nejvíce patrná u lidí, kteří nemají pečující rodinu a často jsou svírání pocitem zbytečnosti, méněcennosti, mají strach z budoucnosti a realita přítomnosti často prožívaná s fyzickým omezením způsobeným nemocí, je pro ně velmi tíživá.

Pokud budeme doprovázet nemocné a projdeme společně krizí jejich utrpení, často budeme svědky jejich nového života ve víře, v následování Krista. V každém člověku je skrytý obrovský potenciál sil, a pokud mezi nemocným člověkem a dobrovolníkem vznikne vztah přátelství, utváří se zde prostor, ve kterém se tyto síly začínají uvolňovat.

Děkuji všem, kteří jste se do kurzu přihlásili, děkuji za vaši ochotu věnovat část svého volného času nemocným lidem. To je převelký dar v dnešní době! Děkuji za přátelství, za sdílení a za naději, že společnými silami zmírníme utrpení nemocných lidí, které máme ve své blízkosti.

Jana Sieberová)

P. Karel Veselý (uprostřed)

Oslavy 95. narozenin P. Karla Veselého

Zemřel nám senior královéhradeckého presbyteria

V sobotu 12. května 2018 zemřel v Charitním domově na Mendryce **P. Karel Veselý**, emeritní kanovník a duchovní správce řeholnic na Mendryce. Dožil se požehnaného věku téměř 99 let.

Krátce po svěcení v r. 1947 ho pan biskup Mořic Pícha ustanovil za kaplana ve Žlunicích. 56 let P. Karel žil ve žlunické farnosti jako její farář. Nejen, že si zachoval radost z kněžství, ale stále ji rozvíjel. Třebaže neměl ve spravovaných kostelích tolik farníků, navázal přátelský kontakt prakticky se všemi lidmi z obcí, které jako jejich farář spravoval. To, že si P. Veselého žluničtí občané zvolili za svého obecního kronikáře a udělili mu čestné občanství, dosvědčuje, jak si ho všichni vážili. Bylo to ale proto, že jako jejich farář je měl rád. Otec Karel přilnul srdcem k tomuto kraji a vnitřně nijak nezatrpl a zachoval si veselou mysl (nomen omen), která dodávala jeho duchovním aktivitám zvláštní šarm. Uměl poutavě vyprávět o svém dětství a o své cestě ke kněžství. Pocházel z Litomyšle a k tomuto starobylému městu s bohatou tradicí se vždycky hlásil: „*Jsem Litomyšlák*“. Přes pokročilý věk si zachoval mimo jiné i radost ze života už také proto, že byl stále v kontaktu se současnými událostmi života Církve a dnešního světa. Rád četl (i v němčině) a zajímal se o všechno, co tvořilo dějiny i tvář současnosti.

Posledních 16 let působil jako duchovní správce řeholních sester Dcer křesťanské lásky sv. Vincence na Mendryce u Litomyšle. Byl rád, že může i ve svém stáří z bohatství svých kněžských zkušeností rozdávat. Řeholnice patřily k jeho vnímavým posluchačům a otec Karel mohl tak dál rozvíjet své kněžské charisma a formovat duchovní život Bohu zasvěcených osob.

Na smrt byl připraven. Počítal s ní a přijal ji s odevzdaností do vůle toho, který ho povolal ke kněžské službě. R.I.P.

Josef Kajnek, biskup)

(Krátce

Konference o Elišce Pretchnerové

Velký sál Nového Adalbertina naplnili v sobotu 19. 5. účastníci konference o služebnících Boží S. M. Elišce Pretchnerové, kteří přijeli nejen z celé ČR, ale i z Rakouska, Německa, Itálie, Slovenska a USA.

Konferenci, jež je součástí příprav procesu vedoucího k beatifikaci sr. Elišky pořádali Školské sestry sv. Františka pod záštitou královéhradeckého biskupa Jana Vokála. „Úplně první impuls pro spuštění příprav případného blahorečení sr. Elišky Pretchnerové přišel od českých kněží, kteří v době komunismu studovali v římském Nepomucenu, tehdy bez možnosti na to, že by se mohli někdy vrátit do rodné země. V té době žila sr. Eliška v Římě, protože se stala generální představenou řádu, a pro české studenty se stala doslova druhou matkou. Všechno je podporovala, zvala je do komunitního řádového domu, když byli bohoslovci nemocní, jezdili do naší nemocnice“, řekla při konferenci sestra Zdislava Nosková, postulátorka procesu blahorečení.

P. Jan Bárta během své promluvy její slova potvrdil, protože sám byl tím tehdejší bohoslovcem: „Papež Pavel VI. nařídil z důvodu zadlužení koleje Nepomucena budovu prodat. A byla to právě sr. Eliška, která římskou kolej českých bohoslovců zachránila pro další generace, protože přinesla šek s potřebnými penězi, které chyběly k oddlužení Nepomucena.“

Na konferenci zazněla svědectví laiků i spolusester. Divadelní představení Eliška pak ještě umocnilo radostnou náladu, která byla znát v průběhu celé konference.

Návštěva pana kardinála Duky v Polné

V neděli 29. 4. 2018 do našeho města opět zavítal vzácný host – jeho čestný občan – Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský a primas český, aby zde oslavil své **75. narozeniny**.

Po pontifikální mši sv. v děkanském chrámu Nanebevzetí Panny Marie, na jehož restaurování a prohlášení národní kulturní památkou má také on svůj podíl, a po slavnostním obědě, se oficiální hosté odebrali na prohlídku nejstaršího kostelíka v Polné – sv. Kateřiny, kde jim restaurátorka paní Nečásková podala zasvěcený výklad o této další polenské perle, která je však v současnosti dosti zašlá. Kostelík je totiž v havarijním stavu a podařilo se jej zapsat na seznam Záchranu architektonického dědictví, takže se začne s jeho celkovým restaurováním.

Beseda farníků s kardinálem

Od půl třetí odpoledne už byl nachystán sál Lidového domu, kde proběhla hodinová beseda farníků s panem kardinálem, kterou pěkně moderoval Václav Kratochvíl. Pan kardinál zavzpomínal na své dětství i životní osudy, kdy Bůh na něm, jeho rodině i celém národě dopustil různé zkoušky (věznění jeho tatínka od komunistů, jelikož byl letcem v Anglii, zabití jejich bytu v centru Hradce Králové a nucené vystěhování do zdevastovaného bytu v jiném městě, odebrání státního souhlasu i jeho vlastní věznění za nedovolenou duchovenskou činnost).

Z vystoupení pana kardinála vyzařovalo svědectví osobní víry, že těm, kdo milují Boha, všechno pomáhá k dobrému. Zmínil také zajímavou souvislost ohledně vypořádání se s komunismem, kterou si dnes už málokdo uvědomuje. Někteří namítají, že s komunisty se mělo tvrdě zatočit hned

po roce 1989. Tito si však neuvědomují, že na našem území byla až do r. 1991 přítomna sovětská okupační vojska. Také branné složky komunistického státu (policie – SNB, armáda, lidové milice – ty byly rozpuštěny už 21. 12. 1989) byly stále činné a tvrdší postup by pravděpodobně nezůstal bez odezvy sovětských vojsk.

” ..vojevůdci musí jít v čele vojska, jak to bývalo, a ne jako dnes být zalezlí v bezpečí v krytu a posílat ostatní, ať za ně bojují.

Církevní restituce

Po dotazu se pak pan kardinál široce rozhovořil o tzv. církevních restitucích, resp. o částečném majetkovém narovnání křivd. Zmínil, že Církev udělala chybu, že myslela jen na sebe a nikdy nepozvedla hlas, jak to bude se sedláky a živnostníky, kterým také všechno vzali. Část původního církevního majetku, který stále vlastnil stát a ten se rozhodl, že jej nepotřebuje, se Církví vrátila, ovšem často v dezolátním nepoužitelném stavu (např. velkostatky, ovšem bez polností, přičemž oprava každého by vyžádala půl miliardy Kč). Kde původní majetek vrátit nešlo, nastoupilo částečné finanční vyrovnání. Některé diecéze dostaly více nemovitostí, jiné financí. Příspěvek státu na provoz církví se po dohodě každoročně snižuje a za několik let zanikne.

Jsou tedy diecéze bohaté (pražská, olomoucká, ostravsko-opavská) a pak diecéze chudé (litoměřická, plzeňská, budějovická). Naše královéhradecká diecéze je něco mezi. Proto tedy je nutná vzájemná solidarita mezi diecézemi, která bývá odhlasována většinou biskupů. Stejně tak pokud farnost dostala nemovitosti (lesy, ...), jejich výtěžek nejde farnosti, ale do společné pokladny diecéze, potažmo celé české Církve. Církev se nyní bude muset naučit velmi dobře hospodařit a také spolupracovat s obcemi (v tom by polenská farnost zásluhou pana děkana a pana starosty mohla být příkladem). Je nutné, aby se církevní subjekty začaly více zapojovat do státních (krajských, obecních) dotačních projektů. Před Církví není jednoduché období, ale pan kardinál projevil optimismus, jelikož Církev přežila mnohem těžší doby. Hlavním pokladem Církve však není majetek, ale lidé, kteří jsou ochotni i přes protivenství jít za Kristem (pravda, za kterou byl umučen už sv. Vavřinec).

Přišla řeč i na vhodné oblečení do kostela a na tzv. Istanbulskou smlouvu, která má zavést zhoubnou genderovou ideologii do našeho právního řádu a v letošním roce má vstoupit v platnost. Jak řekl pan kardinál, levicovní intelektuálové a žurnalisté skloňují každý výrok papeže Františka, ale o jednom zarytém mlčí, a to, že gender je „dábelská ideologie“. Naštěstí naši poslanci v parlamentu Istanbulskou smlouvu odmítli ratifikovat zásluhou především lékařů napříč politickým spektrem.

Pan kardinál posílal gratulaci všem politickým stranám, které byly zvoleny do parlamentu. Řekl, že ačkoli není příznivce

pana Okamury, zásluhou i jeho poslanců byly zamítnuty sňatky homosexuálů. Pan kardinál zdůraznil, že v takovýchto věcech je třeba hledat v parlamentu pomoc od každého, za což sklídl potlesk.

Společnosti stojí na pevné rodině

Vyjádril i optimistickou naději, že podle průzkumu mezi mladými lidmi na setkání v Olomouci tito vyslovili prvotní touhu po pevné rodině (je pravda, že šlo o katolíky, ale i tak). Společnost stojí na pevné rodině tvořené otcem, matkou a dětmi a každé ideologii, která toto chce zničit, je nutno se razantně postavit. Podle slov pana kardinála si už více biskupů a kněží toto nebezpečí uvědomuje a to svědčí o jejich rostoucí účasti na každoročním národním Pochodu pro život a rodinu v Praze. V té souvislosti pan kardinál zmínil, že vojevůdci musí jít v čele vojska, jak to bývalo, a ne jako dnes být zalezlí v bezpečí v krytu a posílat ostatní, ať za ně bojují (jedinou výjimkou je prý dnes armáda státu Izrael, kde stále platí „Za mnou“). Na závěr mše sv. v děkanském kostele pan kardinál i poukázal na to, že na hlavním oltáři máme připomínku neoddiskutovatelného počátku lidského života v podobě Zvěstování Panně Marii (čili početí Ježíše Krista).

Pěkný dotaz na pana kardinála byl, co mu v poslední době udělalo radost. Řekl, že jako vrchol své pastýřské služby, který jej naplňuje velikou radostí, vidí návrat ostatků jeho předchůdce Josefa kardinála Berana zpět do vlasti, jak si to v poslední vůli přál. Komunistický režim znemožnil návrat kardinála Berana z Říma, kde byl jmenován kardinálem, proto papež Pavel VI. rozhodl o jeho pohřbení v kryptě svatopetrské baziliky ve Vatikánu, kam bývají pohřbeni pouze papežové. Týden před návštěvou Polné tedy pan kardinál Duka slavnostně pohřbil ostatky kard. Berana v lodi svatovítské katedrály v Praze (nikoli do krypty), a tak odpočívá opět mezi svým lidem.

Velké díky patří všem, kteří se jakkoli podíleli na hladkém průběhu slavnostní návštěvy pana kardinála v našem městě – kdo napekl dary pro pana kardinála i občerstvení do Lidového domu, kdo krásně nachystal děkanský kostel i Lidový dům, zpěvákům i těm, kteří celou akci provázeli svými modlitbami, kterých bylo tolik zapotřebí. Zaplněný děkanský kostel i Lidový dům jistě zůstanou dlouho v paměti místních věřících i přespolních, kteří k nám na tuto slavnost připutovali.

Martin Lexa)

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové

zve seniory a další zájemce na

Pobyt pro prarodiče s vnoučaty

■ Termín: 18.–25. 8. 2018

Prázdninový pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt (pro prarodiče, rodiče a děti) se tradičně koná v Marianu v Janských Lázních.

Poutní, relaxační a poznávací zájezd do Mariazell s návštěvou Vápencových Alp a koupáním v termálech

■ Termín: srpen 2018

Oblíbený třídní zájezd do Mariazell, jednoho z nejvýznamnějších poutních míst střední Evropy s návštěvou Vápencových Alp a koupáním v termálech Laa an der Thaya.

Manželské setkání seniorů

■ 1.–4. 10. 2018

Tradiční setkání manželů seniorů, které uskuteční v Marianu v Janských Lázních. Přednášet budou P. Jan Rybář, P. Karel Moravec, manželé Klimešovi a další.

Informace a přihlášky:

Diecézní centrum pro seniory
Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové

tel.: 495 063 661
e-mail: dcs@bihk.cz

www.dcskhk.cz

Tři Josefové získali významná ocenění

Pamětní medaile hejtmána Královéhradeckého kraje udělil v úterý 8. května na hradeckém Pivovarském náměstí, v rámci oslav výročí konce II. světové války, současný hejtmán Jiří Štěpán. Mezi oceněnými byli také biskup Josef Kajnek, P. Josef Kordík a Mons. Josef Suchár.

Stejně jako vloni mohla podávat nominace na udělení ocenění i široká veřejnost. „Oceněné osobnosti jsou průřezem naší společnosti v plné šíři. Jsou mezi nimi duchovní, učitelé, sportovci i umělci. To hlavní mají ovšem společné: svému oboru se věnují s obrovským zápalem a odhodláním a mají velkou zásluhu na tom, že můžeme být na náš kraj hrdí a dobře se nám zde žije,“ řekl na adresu oceněných osobností první muž královéhradeckého kraje Jiří Štěpán.

K osobnosti biskupa Josefa Kajneka tak zaznělo: „Významně se zasloužil o obnovu duchovního života v Královéhradecké diecézi po roce 1989. Od roku 1998 pečuje o vězeňské kaplany. Aktivně se účastní akcí pro seniory a skauty, navštěvuje nemocné a podporuje domácí hospicovou péči.“ Sám biskup Josef celou záležitost komentoval slovy: „Bylo to pro mne překvapení a ve své plachosti jsem se obával, jak se k tomuto světskému ocenění mám postavit. Potěšilo mne, že jsem se při nástupu oceněných potkal ještě s dvěma našimi kněžími Mons. Suchárem a P. Kordíkem. V jejich přítomnosti jsem celý obřad prožil klidněji.“

O páteru Josefovi Kordíkovi bylo mimo jiné řečeno: „Kněz, disident, bývalý vězeňský kaplan ve Valdicích, po podepsání Charty 77 zbaven státního souhlasu, pronásledován Státní bezpečností a následně i odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Je neúnavným bojovníkem za pravdu, spravedlnost.“ S ohledem na ocenění a své životní zkušenosti komentuje

(P. Josef Kordík (druhý zleva), Mons. Josef Suchár (třetí zprava) a biskup Josef Kajnek (druhý zprava))

po převzetí medaile současný stav české společnosti P. Kordík takto: „Žijeme v byrokratickém absurdistickém totalitním světě, kterému málokdo věnuje pozornost. Toho, čeho si vážím, jsem za to ochoten zaplatit odpovídající cenu. Čeho si nevážím, proč bych si s tím nepohrával. Kdo seje vítr, sklízí bouři. Už je tady zase doba, kdy je nutné chodit na demonstrace.“

První věcí, která vytanula P. Josefovi Suchárovi na mysli, když se dozvěděl

o medaili pro něho, bylo, že se bude muset dát zase oholit a ostříhat. Za znovuzrození Neratova převzal už mnohá ocenění: „Jsem velice rád, že jsem cítil upřímnost a pravdivost při každém ocenění. Jen mě vždy provází pocit lítosti a studu, že na místě oceněného stojím já a ne moji spolupracovníci z Charity či Neratova, kteří práci opravdu odvádí a bez nich by nic z toho nebylo. Sem patří i moji nadřízení, kteří mně dovolili takto pracovat, je to i na jejich zodpovědnost a není to samozřejmé.“

Plnomocné odpustky k 300. výročí poutního místa Maria Hilf u Zlatých Hor

Na žádost biskupa Františka Václava Lobkowicze udělil papež František pro jubilejní rok 300. výročí založení poutního místa Maria Hilf privilegium plnomocných odpustků spojených s návštěvou tohoto poutního místa u Zlatých Hor na Jesenicku. Pro získání odpustků je nutné splnit obvyklé podmínky (svátost smíření, svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce), přijít ve skupině či sami na zmíněné poutní místo a tam se zbožně zúčastnit mše svaté, nebo se alespoň pomodlit před obrazem Panny Marie Ustavičné pomoci, vystaveným k veřejné účtě, určitý čas strávit ve zbožném rozjímání a přitom připojit modlitbu Páně, Vyznání víry a Zdravas Maria. Dekret Apoštolské penitenciárie uvádí, že plnomocné odpustky mohou věřící obdržet také pro zemřelé, kteří se nacházejí v očistci. V tomto případě je nutno připojit ještě jakoukoli modlitbu za zemřelé.

Starší, nemocní a ti, kteří ze závažných příčin nemohou být přítomni fyzicky, mohou získat plnomocné odpustky taktéž, pokud nemají zálibení v žádném hříchu, mají úmysl co nejdříve splnit tři obvyklé podmínky a pokud se účastní mše sv. duchovně a obětují přitom své modlitby i bolesti a těžkosti svého života milosrdnému Bohu.

Ještě jste na tomto místě s pohnutou historií a radostnější současností nebyli? Je dobré to napravit...

Tempus fugit ve Forchheimu

Putovní výstava bratislavského fotografa Dana Veselského TEMPUS FUGIT, která je součástí snah o záchranu broumovské skupiny kostelů, je od 12. května v severobavorském starobylém městě Forchheim, které je od roku 1955 patronátním městem nad vysídlenými Němci z Broumova. U našich západních sousedů je tak 16 fotografií opět po čtyřech letech. Broumovští rodáci a jejich potomci mají rovněž možnost zakoupit i jedinečnou publikaci broumovského fotografa Jana Záliše Broumovsko – krajina architektury, architektura krajiny.

Třetí Národní kongres o Božím milosrdenství

Ve dnech **8. až 10. června 2018** se ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě uskuteční třetí Národní kongres o Božím milosrdenství. Součástí letošního kongresu, jehož motto zní „Milosrdenství pro svět“, bude společná modlitba, přednášky a evangelizační koncert hudební skupiny ESPE. Kongres bude spojen s oslavami 10. výročí posvěcení kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích. V neděli 10. června uzavře Národní kongres slavnostní mše svatá se zasvěcením Božím milosrdenství v areálu nad kostelem ve Slavkovicích. Ti, kdo se chtějí zúčastnit programu v kulturním domě v Novém Městě na Moravě nebo potřebují ubytování, **přihlašte se na: 566 502 850, 774 521 531** nebo na **e-mail: objednavky@apostol.cz**.

Rychlá pomoc PMD Bangladéši

Na konci loňského léta postihly oblast jihovýchodní Asie ničivé povodně. Živel nejvíce zasáhl sever Indie, část Nepálu a sever Bangladéše. Diecéze Mymensingh patřila mezi nejpostiženější území. Velká část úrody i lidských obydlí byla zcela zničena. Bohužel ani následující období nepřineslo dobré zprávy. Obyvatele v ještě ne zcela opravených domech zaskočil příliv na tamní poměry nezvykle chladného počasí.

Proto se biskup Ponen Kubi obrátil do České republiky s žádostí o pomoc. Díky spolupráci Papežských misijních děl a krizového fondu Tříkrálové sbírky Diecézní charity Hradec Králové se podařilo velmi rychle zajistit 300 tisíc korun na nákup teplých přikrývek. Jak uvedl ředitel Diecézní charity Hradec Králové RNDr. Jiří Stejskal, důležitá byla rychlost pomoci, díky níž se povedlo pomoci již tak strádajícím lidem.

Národní kancelář Papežských misijních děl v ČR

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882

pmd@missio.cz
www.missio.cz
**www.facebook.com/
PapezskaMisijniDila**

PROJEKT

CHARITNÍ DŮM

VÁŽENÍ PŘÁTELE

Mimořádně rosteme.

Přibývají nám klienti téměř ve všech střediscích, proto Oblastní charita Polička v roce 2014 koupila dům v ulici Vrchlického čp. 10. Provozujeme v něm sociální služby, ale budova vystavěná v roce 1935 nutně potřebuje kompletní rekonstrukci. Při její realizaci bychom rádi zvětšili užitnou hodnotu domu o půdní vestavbu, kam chceme přestěhovat sociální služby denního stacionáře pro lidi se středním až těžkým mentálním postižením.

Charitní dům IV., Vrchlického 10, Polička

Základem k realizaci tohoto záměru je kvalitní stavební projekt.

K získání prostředků na jeho vytvoření jsme zřídili veřejnou sbírku Projekt charitní dům. Na něm shromážděné prostředky jsou určeny na kompletní rekonstrukci Charitního domu čp. 10 a vybudování půdní vestavby pro Denní stacionář pro lidi s mentálním postižením, vč. projektové dokumentace.

Chcete nám pomoci s realizací našeho záměru?

MŮŽETE PŘÍSPĚT LIBOVOLNOU ČÁSTKOU NA SBÍRKOVÝ ÚČET:

4409185379/0800

100 % VAŠEHO DARU POUŽIJEME NA SBÍRKOVÝ ÚČEL: „PROJEKT CHARITNÍ DŮM“.

Veřejná sbírka osvědčena 15. 11. 2016 Krajským úřadem Pardubického kraje č. j.: KrÚ KrÚ 79395/2016

Oblastní charita Polička, Vrchlického 16, 572 01 Polička

IČ: 49325515; kontakt: 461 725 552; e-mail: reditel@pol.hk.caritas.cz; www.policka.charita.cz

Mění svět k lepšímu, a přitom zůstávají skromní

„Dobrovolnictví je pro každého, kdo má rád lidi a je ochoten na chvíli vstoupit do jejich světa, umí je povzbudit a rozveselit,“ říká Jana Šebová, koordinátorka z Dobrovolnického centra při hradecké Diecézní charitě. Své dobrovolníky vysílá například k pacientům do nemocnice anebo k seniorům do domovů důchodců. Tam jejich pomoc vítají a potřebují nejvíce. Aktuálně centrum zprostředkovává uplatnění osmdesáti dobrovolníkům v desítkách zařízení v Hradci Králové i okolí a jeho činnost byla podpořena také z Tříkrálové sbírky.

Pomáhat je normální

Dobrovolníci dělají neobyčejné věci, a přitom jsou to často velmi skromní lidé. Svůj volný čas věnují druhým bez nároku na odměnu a přijde jim to úplně normální. Jednou z nich je i paní Jaroslava, která každý pátek pomáhá pacientům na ambulanci v hradecké Fakultní nemocnici.

„Doprovodím nebo nasměřuji nemocné k lékařům, když vidím, že mají problém se v budově zorientovat. V případě zájmu si s nimi i popovídám, než na ně přijde řada, aby jim čekání rychleji uteklo,“ popisuje svoji dobrovolnickou službu paní Jaroslava. Zejména pro seniory nebo návštěvníky z venkova je někdy doslova andělem. V nemocnici jsou s její pomocí spokojeni a uvítali by na oddělení ambulance více takových nadšených dobrovolníků.

Byla to náhoda, která přivedla paní Jaroslavu k dobrovolnictví. Nejdříve působila v občanské poradně, kde zúročila

☐ Dobrovolnictví v nemocnici v rámci programu Gabriel. Ilustrační foto: archiv.

i své profesní znalosti z oboru ekonomie. A když se před dvanácti lety naskytla příležitost pomáhat pacientům v nemocnici, neváhala ani minutu.

Dobrovolníkem i v důchodu

Práci s lidmi má paní Jaroslava ráda a je vidět, že ji naplňuje. Přestože by si mohla v klidu užívat zaslouženého důchodu, tak nelení a každý týden je na ambulanci oddělení k dispozici pro druhé. Navzdory svému věku se stále vzdělává, navštěvuje odborné přednášky a nedávno absolvovala i počítačový kurz. Setkání s paní Jaroslavou jsou tak i velmi obohacující pro obě strany.

Každý si vybere program podle svých zájmů

Dobrovolníky poznáte podle červeného trička nebo vesty s logem Charity a nápisem dobrovolník. Na šesti lůžkových odděleních Fakultní nemocnice v Hradci Králové a v domovech pro seniory jich pomáhají tři desítky v rámci charitního programu Gabriel. Zpřijemňují pacientům a klientům pobyt v zařízeních, nejčastěji povídáním, hraním her anebo jim předčítají. Doprovází je také na procházky nebo jim obstarají drobné nákupy. V rámci programu Gabriel Diecézní charity Hradec Králové působí ve fakultní nemocnici také Dobrotety se svým
(dokončení na následující straně)

(dokončení z předcházející strany)

programem „4D Dobrotety dětem do dlaně“, které pomáhají maminkám předčasně narozených dětí.

Jestli jste kreativní, akční a baví vás vymýšlet různé aktivity pro děti nebo je chcete i něco naučit, pak se zkuste zapojit do programu Michael. Můžete se třeba podílet na přípravě programu pro děti a mládež v nízkoprahových klubech či komunitních centrech. Hodně dobrovolníků také doučuje cizince český jazyk v rámci programu Rafael.

Mladí lidé od 17 do 30 let mohou dokonce vyrazit pomáhat na dva měsíce až jeden rok do některé ze zemí Evropské unie v rámci Evropské dobrovolné služby. Je to pro ně příležitost získat v zahraničí zkušenosti a praxi v oboru, který je zajímavý. Zdokonalují se také v cizích jazycích, navazují nová přátelství a kontakty po celé Evropě.

Zapojte se i vy

Máte čas věnovat jednu až dvě hodiny týdně druhým lidem, kteří potřebují pomoc? A už víte, který dobrovolnický program by vás zajímal a do jakých aktivit se chcete zapojit? Pokud ano, **kontaktujte charitní Dobrovolnické centrum v Hradci Králové, e-mail: dobrovolnici@hk.caritas.cz nebo na telefonech 731 402 209 a 731 402 295.** Jeho koordinátorky s vámi naplánují schůzku a osobně s vámi proberou vše, co zájemce o dobrovolnictví potřebuje. Centrum najdete v **budově YMCA, v Šafaříkově ulici 666/9.** Více se dozvíte také na **www.hk.caritas.cz.**

„Dobrovolnictví je cenná životní zkušenost pro každého. Jsme rádi, že především mladí lidé, studenti středních a vysokých škol, mají velký zájem pomáhat. Hledáme ale i dlouhodobé dobrovolníky v produktivním věku anebo aktivní důchodce,“ dodává Jana Šebová.

Jana Karasová)

Zapojte se do soutěže o nejnápaditější výrobek

Oblastní charita Červený Kostelec vyhlašuje
13. ročník tradiční soutěže

Šikovné ruce a otevřená srdce pro hospic 2018 aneb lidé lidem

Pojďte vyrobit něco hezkého a současně pomoci nemocným v Hospici Anežky České, budete vítáni! Z vašich výtvorů bude v říjnu uspořádána prodejní výstava.

Své výrobky můžete předávat **do 27. září** osobně nebo poštou na adresu: Oblastní charita Červený Kostelec, ul. Manž. Burdychových 245, 549 41 Červený Kostelec s označením názvu soutěže: „Šikovné ruce pro hospic“.

Více také na **www.hospic.cz.**

(AKTUALITY

(Setkání s biskupem Peterem Machadem při loňské výpravě pracovníků hradecké Diecézní charity do Indie. Foto: archiv Adopce na dálku DCH HK

Partnerská diecéze v Indii má nového arcibiskupa

Hradec Králové/Bangalore: Papež František nedávno jmenoval novým arcibiskupem v indickém Bangalore dosavadního biskupa v Belgaum Petera Machada. Tato zpráva se bezprostředně dotýká české charitní rozvojové pomoci v Indii. Diecézní katolická charita Hradec Králové totiž od roku 2005 spolupracuje s arcidiecézí Bangalore a s diecézí Belgaum dokonce ještě o pět let déle. Společně s těmito partnery dává strádajícím dětem a jejich rodinám naději na lepší život.

Spolupráci s královéhradeckou Charitou inicioval na přelomu milénia odcházející arcibiskup Bernard Moras. Dárci projektu Adopce na dálku® od té doby podpořili již bezmála 6250 dětí. Dalším stovkám nemajetných indických rodin pomohly doprovodné projekty financované především z Tříkrálové sbírky. Podařilo se postavit či opravit přes 150 domků, vybudovat internátní školu nebo pořídit školní autobus. Otec Bernard Moras tak za sebou nechává nesmazatelnou stopu – a to nejen v oblasti péče o znevýhodněné lidi na okraji společnosti.

Otec Peter Machado se před dvanácti lety stal nástupcem biskupa Bernarda Morase v diecézi Belgaum. Nyní ho vystřídá v pozici arcibiskupa v Bangalore. Intronizace proběhla 31. května. Pěvně věříme, že spolupráce s touto arcidiecézí bude pokračovat ve stejném rozsahu jako doposud. Novému arcibiskupovi přejeme hodně sil a Božího požehnání, aby si poradil se všemi úkoly, které na něj čekají. Více také na **www.adopce.hk.caritas.cz.**

Vojtěch Homolka)

Krajské a městské ocenění pro havlíčkobrodskou Charitu

Havlíčkův Brod: Poděkování hejtmana za to, že se Oblastní charita Havlíčkův Brod chová společensky odpovědně, převzala zástupkyně ředitelky Bc. Jana Dománková v pondělí 16. dubna v sídle Krajského úřadu v Jihlavě. Právě tam se uskutečnilo slavnostní vyhlášení Ceny hejtmana Kraje Vysočina za společenskou odpovědnost, které letos získala havlíčkobrodská Charita.

Také městské ocenění tento rok putovalo do Charity. Cenu města Havlíčkova Brodu za dlouhodobý přínos v oblasti kultury a společenského života obdrželo ve středu 2. května charitní Mateřské centrum Zvoneček, které je dlouholetým pořadatelem tradičních akcí, jakou jsou Svatomartinský průvod, Pohádková cesta nebo Masopustní průvod. Poděkování patří všem zaměstnancům, kteří mají na činnosti a směřování Charity velký podíl. Více také na www.hb.charita.cz.

Aneta Slavíková)

Pardubická Charita pomáhá dětem a nemocným doma i v zahraničí

Pardubice: Každým rokem Oblastní charita Pardubice ve spolupráci se školami, farnostmi a dalšími organizacemi pořádá sbírku školních potřeb na pomoc dětem z rodin v nouzi, které jsou klienty charitního střediska Sanace rodin. První dvě letošní sbírky inicioval a pomáhal organizovat francouzský dobrovolník Mathis Piere, který v pardubické Charitě působí již sedm měsíců v rámci partnerské spolupráce Pardubického kraje a regionu Centre – Val de Loire. Sbírkou školních pomůcek uspořádal Mathis na konci dubna na Gymnáziu Mozartova a v Alliance française. Děkujeme oběma institucím i našemu francouzskému dobrovolníkovi za pomoc dětem. Věříme, že jim darované pomůcky pomohou na cestě za vzděláním.

Pardubická Charita se také zapojila do pomoci sirotkům a pacientům v Zakarpatii. Ve dnech 11. až 15. června pořádá společně se ZŠ Polabiny 3 a Josefa Resslera materiální sbírku na pomoc dětem z ukrajinského sirotčince ve Vilšanech a pacientům z nemocnic v Tjačivu a Neresnytsi. Od loňského září mohla Charita ve spolupráci s Pardubickým krajem do těchto nemocnic v Zakarpatské oblasti dovézt již 15 malých nákladních aut pomoci obsahující zdravotnické potřeby, povlečení, ručníky, jednorázové pleny a kompenzační pomůcky. Podle radních Pavla Šotoly a Ladislava Valtra, kteří uspořádali materiální sbírku mezi zaměstnanci Pardubického kraje, je v jednání i dodávka zdravotnických přístrojů. Pomoc je předávána přímo potřebným, díky podnikateli, rodákovi z této oblasti. Jako dar příspěvkových organizací Pardubického kraje putovali na Ukrajinu také polohovací postele, zdravotnické oblečení pro nemocniční personál a ložní povlečení. Více také na www.pardubice.charita.cz.

Jan Lohynský)

Setkání pozůstalých

Ústí nad Orlicí: Oblastní charita a Hospic ALFA-OMEGA připravily opět po roce jarní setkání rodin hospicových pacientů.

Některé životní situace dokážou zcela pochopit pouze ti, kteří je s námi prožívali, nebo je sami zažili. K nim patří i péče o umírajícího. Je to obrovská služba, služba lásky nejbližším. V dubnu se sešel hospicový tým s lidmi, kteří doprovodili své blízké. Sdílená bolest je menší bolest. Na setkáních byl prostor pro sdílení vzpomínek, slzy a stýskání, ujištění, že vše proběhlo, jak mělo, ale i vize nové životní cesty bez partnera, rodičů...

Hospicová péče funguje v Oblastní charitě Ústí nad Orlicí osm let. Multidisciplinární hospicový tým zahrnuje péči zdravotních sester, hospicových lékařů, sociální pracovnice, psychologa a duchovního. Ročně doprovodí kolem stovky pacientů v okrese. V srdci hospicového týmu zanechá vzpomínku každý pacient a každá rodina. Je proto přínosné mít možnost znovu se s pozůstalými vidět a popovídat si.

Od září Domácí hospic ALFA-OMEGA plánuje pravidelné setkávání pozůstalých v Klubu ALFA-OMEGA. Jedenkrát měsíčně se budeme scházet nad připravenými tématy. Podrobnosti naleznete na www.uo.charita.cz.

Renata Prokopová)

(Druhý ročník běžeckého závodu pro děti a dospělé Polabinská trojka pro Domácí hospic v Pardubicích. Foto: archiv OCH Pardubice)

Druhý ročník běhu pro Domácí hospic

Pardubice: Ve středu 16. května se na hřišti ZŠ Pardubice-Polabiny 3 uskutečnil již druhý ročník běžeckého závodu pro děti a dospělé „Polabinská trojka“. Běh, z jehož výtěžku bude podpořena Domácí hospicová péče, se konal pod záštitou starosty městského obvodu Pardubice II. Mgr. Radka Hejného a ve spolupráci s Oblastní charitou Pardubice. Více také na www.pardubice.charita.cz.

Jan Lohynský)

(KALENDÁŘ NA ČERVEN

Havlíčkův Brod

■ 7. 6. Festival Bez bariér jsme si blíž 2018

Havlíčkově nám. od 9 hod., osvětově-zábavný festival pořádá Oblastní charita Havlíčkův Brod s partnery. Netradiční prezentace sociální péče, hudební vystoupení, hry a soutěže pro děti i společný pokus o rekord. Za nepříznivého počasí v Klubu OKO. Více na facebooku a www.hb.charita.cz.

Kutná Hora

■ 17. 6. Druhý Sklenářův den

Sklenářův Dolík od 13 do 18 hod., 2. ročník akce pro rodiny s dětmi plné soutěží a her pořádají Oblastní charita Kutná Hora s partnery. Více na www.kh.charita.cz.

Hlinsko

■ 8. 6. Adopce na dálku a Indie – země kontrastů

Centrum Jana XXIII., beseda začíná v 18 hod. Více na www.adopce.hk.caritas.cz a na facebooku.

Hradec Králové

■ 27.–28. 6. Kamínková benefice pro Sluníčko

Namalujte kamínek pro děti s postižením, kterým pomáhá Středisko rané péče Sluníčko, a doneste jej nebo pošlete na adresu Oblastní charita HK, Komenského 266, Hradec Králové, do 25. 6. (info: 774 836 276). Kamínky se budou prodávat v rámci festivalu Divadlo evropských regionů 27.–28. 6. v Žižkových sadech. Více na www.charitahk.cz.

Žireč

■ 7.–28. 6. Měsíc dobrodruhů

Areál Žireč při Domově sv. Josefa. Cyklus besed o cestování a cyklistice. Více na www.arezirec.cz

Vzpomínky na Indii

V letošním roce navštívili manželé Koldovi indickou oblast Belgaum, kde se setkali s dívkou, kterou podporují prostřednictvím projektu Adopce na dálku®. S potěšením vám přinášíme jejich povídání plné krásných vzpomínek.

... S obrovským očekáváním jsme jeli 12. března navštívit naši adoptivní holčičku Alinku. Najít v tom velikém množství lidí právě tu pravou dívčinku se podařilo především díky kanceláři projektu Adopce na dálku® Diecézní katolické charity Hradec Králové. A jejich kolegové v Indii? Byli k nám velice milí a přívětiví. Hned ve vchodu na biskupství nás uvítalo celé představenstvo v čele s panem biskupem Peterem Machadem a panem Alwinem. Nechyběly ani dvě obrovské kytice, pozvání na snídani a po krátkém odpočinku jsme v doprovodu paní Marian Thomas odjeli do školy, kam chodí naše Alinka.

Navštívili jsme i třídy, kde se právě nekonaly zkoušky, děti nám předvedly, co umí za básničku či písničku. Však jsme i jim přivezli plno dárků, k nimž přispěly i naše kolegyně z dovolené v Agondě. Usměvavý a milý pan ředitel P. Carson Dourado nám slíbil, že všechny děti podělí. Stačili jsme i posvačit a prohlédnout si areál školy a její chloubu, botanickou zahradu.

Byli jsme překvapeni informací, že Alinka je jedna z pouze pěti dětí, které jsou podporovány ve zdejší škole, a navíc všechny jen z ČR. A když bylo po zkoušce, tak jsme se konečně setkali i s naší Alinkou. Spolu s paní učitelkou a sestrou Marian Thomas jsme odjeli na návštěvu rodiny, kde vyrůstá a žije Alinka se sestrou Angel, maminkou a tatínkem, babičkou a dědečkem, s tetami a strýci. Dvanáct lidí ve třech místnostech. Avšak v čistém domečku plném pohody a radosti i z našeho příjezdu. Zůstává nám v paměti stálý úsměv Alinčiny maminky. Všechny dárečky jsme předali a po čaji s občerstvením a letmé prohlídce domu a rozhovoru jsme se s písničkou „Valčík na rozloučenou“, kterou zahrál manžel na foukací harmoniku, rozloučili.

Pak už jen čtyři a půl hodiny jízdy taxíkem zpět do Agondy. Kdo zná zdejší dopravní situaci, tak si dovede představit, jaké jsou to nervy. My jsme však odjížděli šťastni, že jsme se mohli setkat s Alinkou, kterou budeme i nadále podporovat, a hlavou nám neustále běžel místo troubení z ulice film o krásném a milém přijetí se všemi přáteli, s nimiž jsme se ten den potkali. Máme krásné vzpomínky na Indii a děkujeme za možnost setkat se s naší adoptivní dcerou.

MUDr. Zdenka Koldová, Vyškov

Šťastné setkání manželů Koldových s jejich podporovanou holčičkou Alinkou i její rodinou v Indii. Foto: MUDr. Zdenka Koldová

Čtenáři Katolického týdeníku i návštěvníci mnohých církevních webových stránek mohou vidět fotografie označené za jménem autora názvem „Člověk a víra“. Tento projekt, který vznikl v roce 2011, chce ukázat, že víra v Boha patří k základním lidským potřebám a že věřit je normální. Zároveň chce představit skvosty sakrální architektury a české duchovní tradice a snaží se zachytit duchovní rozměr člověka.

člověk VÍRA

ALBRECHT
GRIMOVÁ
CHALOUPKA

foto:
Roman Albrecht/Člověk a Víra

Vzniklé profesionální fotografie napomáhají církevním institucím v jejich evangelizační a pastorační činnosti, využívají je nejen média, Česká biskupská konference, diecéze, ale také jednotlivé farnosti. Díky podpoře ČBK a jednotlivých biskupství se projekt dále rozvíjí a dnes sdružuje na 130 fotografů po celé zemi a přibírá další. Výsledně bude mít každá diecéze vlastní, v podstatě samostatnou organizační jednotku.

Fotografové si kladou za cíl pozvednout kvalitu církevních fotografií tak, aby snímky publikované katolickou církví kdekoliv v ČR dosahovaly jejího tisíciletého uměleckého standardu. Tyto ambiciózní cíle se daří plnit díky akreditaci fotografů. Svým členům pak projekt nabízí osobní růst v oblasti fotografické, etické i církevní, ať už různými školeními, výměnou informací s ostatními fotografy nebo cílenou zpětnou vazbou od zkušených fotografů projektu. Všichni fotografové jsou proškoleni, aby svou prací nenařušovali církevní obřady. Sami si pak kromě fotografií z bohoslužby odnášejí také duchovní zážitek. Prostřednictvím svých výstav, webů diecézí a farností i tisku pomáhají hlásat evangelium.

Pro zájemce je podmínkou fotografického působení v projektu Člověk a víra vlastnictví (nebo možnost využití) digitální zrcadlovky nebo bezzrcadlovky, které mají crop faktor maximálně 2, případně aparátu s APS-C snímačem. Tuto podmínku bohužel nelze nijak obejít, protože běžné kompaktní fotoaparáty nezajistí požadovanou kvalitu obrazu. Někteří naši fotografové používají s digitální zrcadlovkou pouze základní řady a méně světelné objektivy, přesto jsou schopni dosáhnout velmi dobrých výsledků. Fotografové, kteří mění nebo rozšiřují svou technickou výbavu, mají v rámci fotografické komunity projektu možnost poptat nebo nabídnout použitou techniku, případně zapůjčit si vybavení, které nepotřebují pravidelně (např. vysílačky, kalibrační sondy apod.).

Autorská práva k fotografiím pořízeným v rámci projektu získává spolek Člověk a víra. To však neznamená, že autoři se svými fotografiemi nemohou dále nakládat. Převod uživatelských práv k fotografiím na spolek Člověk a víra není veden primárně snahou omezit fotografovou možnost nakládat s vlastními fotografiemi.

Hlavním cílem tohoto omezení je zamezení distribuce nepovedených fotografií, které mají technické nebo zásadní kompoziční vady. Smyslem je zajistit, aby fotografie zhotovené v rámci projektu Člověk a víra trvale sloužily účelu, pro který byly pořízeny, a zaručit, že nebudou zneužity. Projekt zajišťuje fotografovi přístup do míst, kam to obvykle není možné (např. presbytář katedrály). Tuto určitou exkluzivitu získává projekt díky tomu, že s konkrétními církevními subjekty pracuje dlouhodobě na základě vzájemné důvěry a dojednaných pravidel. Uživatelská práva k fotografiím proto spolku zůstávají i v případě, kdy některý fotograf projekt opustí. V praxi nedochází ke sporům ohledně využití fotografií už z toho důvodu, že snímky jsou komukoliv dostupné zdarma nebo (při vysokém rozlišení) za velmi nízké ceny.

Pro církevní zákazníky a pro soukromé či nekomerční využití jsou fotografie projektu Člověk a víra poskytovány vždy zdarma. Zpoplatněno je pouze využití v komerčních médiích po dojednání konkrétních podmínek spolupráce.

Podmínkou zveřejnění je uvedení jména autora a názvu projektu. Publikovat lze jak v tištěných médiích, tak v digitální podobě na webových stránkách či sociálních sítích.

Přestože naši fotografové pracují zdarma na principu dobrovolnictví, projekt může existovat jedině díky vícezdrojovému financování, na němž se vedle biskupské konference a větších sponzorů může podílet každý, kdo práci projektu oceňuje a považuje za smysluplnou. Prostředky, které jsou získány z darů, slouží zejména k rozšiřování, správě a údržbě našeho elektronického úložiště, k pokrytí nákladů na realizaci výstav a dalších nákladů převážně technické povahy.

V současné době chceme rozšířit svoje řady o nové fotografy i v královéhradecké diecézi.

Pokud máte zájem o tento druh služby, rádi vás přivítáme mezi sebou,

informace i kontakty můžete najít na www.clovekavira.cz.

KLÁŠTERNÍ PIVOVAR

PROHLÍDKY S OCHUTNÁVKOU PIVA

První zmínky o vaření piva v premonstrátském klášteře v Želivě pocházejí již ze 14. století. O tradici vaření piva v Želivě svědčí i písemný popis zdejšího pivovaru z roku 1617. Po navrácení želivského opatství premonstráti v této více než třistaleté tradici pokračují.

Prohlídky pivovaru s výkladem se konají každý den ve 13:00 hodin. Navštivte náš pivovar a nechte se provést sládkem celým procesem výroby klášterního piva. Výklad je doprovázen také ochutnávkou právě vyráběných piv. Každý z účastníků si odnese kromě mimořádného zážitku také degustační skleničku s logem pivovaru.

Firemní akce v prostorách kláštera s prohlídkou pivovaru. Klášterní pivovar v Želivě Vám poskytne vše potřebné pro netradiční firemní akci. Od základní prohlídky pivovaru s ochutnávkou piva po celodenní akci s občerstvením a přenocováním v historické budově kláštera.

Zážitkové vaření piva pro všechny, kteří chtějí odhalit tajemství našeho sládka. Máte rádi pivo plné chuti a zajímá Vás, jak se takové pivo vaří? Zajímáte se o minipivovary či patříte k pivním turistům? Pokud ano, přijedte do pivovaru pivo nejen ochutnat, ale i zúčastnit se jeho vaření.

Po prohlídce pivovaru nezapomeňte navštívit naši prodejnu s nabídkou stálých piv a sezónních speciálů. Můžete prozkoumat náš klášter a seznámit se s jeho historií. V našem areálu se také nachází vyhlášená klášterní restaurace s letní terasou.

KLÁŠTER
ŽELIV

www.zeliv.eu | pivovar@zeliv.eu | +420 727 813 192